

4

aprile
1974

Apicoltura

Scanned with OKEN Scanner

Apicultura

Nr. 4 — aprilie 1974 — Anul XXVII

REVISTA LUNARA DE ȘTIINȚĂ ȘI PRACTICA APICOLĂ,
ORGAN AL MINISTERULUI AGRICULTURII, INDUSTRIEI
ALIMENTARE ȘI APELOR ȘI AL ASOCIAȚIEI CRESCATO-
RILOR DE ALBINE

SUMAR

Pag.

...	— Gânduri și sentimente ale apicultorilor adresate tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, cel dintîi președinte al României	1
GH. SP. ȘERBAN	— Despre unificarea familiilor de albine ieșite slabe din iarnă	3
Z. VOICULESCU	— Cît polen pot recolta pe zi albinele	6
L. CHIȘ	— Cum am rentabilizat stupina prin recoltare de polen	8
ȘT. POPESCU	— Procedee pentru valorificarea culeșului de la salcîmul I	10
I. GAMAN	— Posibilități de extindere a culturii salcîmului în județul Vâlcea	12
G. BOTA	— Pădurile și pepinierele comunale	14
AL. POPA	— Cîteva aspecte în legătură cu prevenirea bolilor la albine	17
ȘT. RAAB	— Eficiența turtelor uleioase cu tărâmină — locamycin	19
R. FISCHER	— Dispozitiv pentru asigurarea stupului R. A. 1001 la transportul în pastoral	21
ȘT. NĂSTAC	— Din experiența noastră în stupăritul pavilionar	24
...	— Se impune o strînsă colaborare în organizarea și practicarea stupăritului pastoral	28
...	— Ordinul privind aprobarea regulamentului de organizare a stupăritului pastoral în Republica Socialistă România	29
...	— Regulament privind organizarea stupăritului pastoral în Republica Socialistă România	29
V. POPESCU	— Aspecte din munca și rezultatele activității Cercului apicol Timișoara	33
C. L. HRISTEA	— O consacrare ce face cinste apiculturii	35
I. OGRADA	— În vizită la apicultorii cubanezi	38
...	— Mozaic apicol	40
...	— Documentar apicol	42
...	— Calendarul apicultorului	44
N. TOPOR	— Timpul probabil	44
...	— Scurte știri	45
...	— De vorbă cu cititorii	46

COMITETUL EXECUTIV AL ASOCIAȚIEI CRESCATORILOR DE ALBINE

Președinte :
Prof. dr. ing. V. HARNAJ
Vicepreședinți :
Ing. NICOLAE FOTI
Prof. COSTACHE PAIU
Secretar general :
Ing. EUGEN MĂRZA
Membri :
VASILE CANTEA
Dr. ing. STELIAN DINESCU
CONSTANTIN FUIOR
ION GRAMA
ALEXANDRU MARCOVIOI
Ing. AUREL MĂLAIU
Prof. dr. EUGEN MUREȘAN
ȘTEFAN NĂSTAC
IULIUS ORDÖG
Dr. ing. LIA CARMEN SPĂTARU
Ing. TRAIAN VOLCINSCHI

COLEGIUL DE REDACȚIE

Ing. NICOLAE FOTI — responsabilul colegiului, ing. CIOLCA ION, ing. CIRNU IOAN, dr. COLTOFEANU NICOLAE, ing. HARNAJ ALBINEL, ILIEȘIU NICOLAE, ing. IONESCU TRAIAN, MARINOIU ION, prof. dr. MUREȘAN EUGEN, ing. SAVULESCU ȘTEFAN, dr. SÎRBU VALERIU, VOICULESCU ZAHARIA și ing. VOLCINSCHI TRAIAN membri

ABONAMENTE :

— pe trei luni	9 lei
— pe șase luni	18 lei
— pe întregul an	36 lei

Coperta I :
Flori de pădărie
(*Taraxacum officinale* L.)

Revista

Apicultura

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : COMITETUL EXECUTIV
AL ASOCIAȚIEI CRESCĂTORILOR DE ALBINE
București, Sectorul 2, str. Iulius Fucik nr. 17
Telefon : 12.37.50.

GÎNDURI ȘI SENTIMENTE ALE APICULTORILOR ADRESATE TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU, CEL DINTÎI PREȘEDINTE AL ROMÂNIEI

Apicultorii din toate unghiurile țării, însuflețiți de unanimitatea și entuziasmul manifestat de reprezentanții poporului nostru la alegerea dumneavoastră, mult iubite și stimate tovarăse NICOLAE CEAUȘESCU, la cîrma statului, ca cel dintîi președinte al Republicii Socialiste România pe drumul făuririi socialismului și comunismului, vă transmit dragostea lor fierbinte și profundul lor devotament, urîndu-vă cele mai strălucite succese în îndeplinirea misiunilor de înaltă răspundere cu care v-au investit reprezentanții întregului popor.

În aceste momente solemne ei se alătură votului Marii Adunări Naționale, se alătură sentimentelor exprimate de toți muncitorii, țăranii și intelectualii români, maghiari, germani și de alte naționalități, cu cea mai vie satisfacție, cu conștiința că această înaltă funcție, spre binele și prosperitatea tuturor locuitorilor țării, v-a fost încredințată dumneavoastră, fiul cel mai iubit și respectat al partidului și poporului, personalitate proeminentă a națiunii noastre socialiste, revoluționarul care și-a închinat întreaga viață libertății patriei și bunăstării poporului, cauzei socialismului și păcii în întreaga lume.

Ne aducem aminte cu profundă emoție de îndemnul și indicațiile dumneavoastră istorice „avem încă foarte multe de învățat și dezvoltat, precum și foarte multe de realizat“, rostite cu un sfert de veac în urmă, în ziua de 20 aprilie 1949, la inaugurarea primei Expoziții apicole în capitala țării după eliberare, în calitatea de atunci — secretar general al Ministerului Agriculturii — adînc întipărită în mințile noastre și la fel de valabilă, în prezent, ca și în viitor.

Prețuind această scumpă evocare, permiteți-ne să vă transmitem și cu acest prilej mulțumirile și recunoștința fierbinte a întregii mase de apicultori pentru grija părintească și sprijinul neprecupețit ce l-ați acordat pentru stimularea dezvoltării albinăritului tradițional pe meleagurile românești, pentru continua afirmare a științei și practicii apicultorilor de pe cuprinsul patriei pe plan internațional, prin cooperare cu organizații apicole din țările asociate în cadrul APIMONDIEI.

Cei peste 60 000 apicultori care activează în cadrul unităților agricole socialiste și crescători de albine amatori care practică apicultura în timpul liber, în gospodăriile lor personale din orașe și sate, vă asigură mult iubite și stimate tovarășe președinte NICOLAE CEAUȘESCU, de atașamentul și profundul lor devotament și respect pentru activitatea desfășurată, pentru lupta neobosită dusă cu înțelepciune pentru înflorirea patriei noastre socialiste.

Folosind prilejul actului de înaltă investiție, care a mobilizat întreaga națiune pentru realizarea prevederilor planului cincinal în patru ani și jumătate, întreaga masă de apicultori vă asigură că va aplica în stupine metodele înaintate și experiența apicultorilor fruntași pentru a spori numărul familiilor de albine și productivitatea acestora, să contribuie prin aceasta în măsură mai mare la creșterea consumului de miere și alte produse pe cap de locuitor, la creșterea producției vegetale prin polenizarea cu albinele a culturilor agricole entomofile.

Apicultorii vă urează mult iubite tovarășe NICOLAE CEAUȘESCU, sănătate deplină pentru a putea duce pe mai departe destinele poporului nostru spre culmile bunăstării și fericirii.

DESPRE UNIFICAREA FAMILIILOR DE ALBINE IEȘITE SLABE DIN IARNĂ

GH. SP. ȘERBAN

Com. Vulcana Băi, sat Vulcana de Sus
Jud. Dîmbovița

Practica apicolă a demonstrat cu prisosință că este mai bine să intervenim și să salvăm ceea ce se mai poate salva, decît să lăsăm totul la voia întîmplării. Pentru a demonstra autenticitatea acestui adevăr, voi relata o întîmplare din activitatea mea de apicultor, desfășurată în primăvara anului 1973 și voi expune și o metodă care deși a mai fost popularizată de multe ori sub diferite forme în paginile revistei noastre, totuși mulți apicultori nu o aplică ținînd mai mult la numărul de familii decît la puterea lor.

Era pe la jumătatea lunii februarie 1973. Timpul se încălzise foarte mult în regiunea noastră. Multe familii de albine făcuseră zborul de curățire și ieșeau la cîmp, bineînțeles în perioada cea mai caldă a zilei între orele 11 și 15, după apă și polen la floarea cornului și a alunului. Atras de activitatea albinelor în acea primăvară timpurie mă duceam zilnic în stupină. Fără a deranja albinele, priveam această muncă plină de viață și de taine, purtînd în ea germenul viitoarelor generații de albine, dar și de recoltă și speranțe ale apicultorului.

Cu acest prilej am observat că vreo 3—4 familii din cele 18 pe care le am nu ieșeau la zborul de curățire iar activitatea lor în comparație cu a celorlalte familii era slabă. Mi-am dat seama că se întîmplă ceva cu aceste familii și m-am hotărît să intervin imediat pentru a îndrepta această situație, curmînd totodată și toate neplăcerile ce urmează din îngrijirea unor familii slabe.

A doua zi fiind mai puțin cald ca în zilele trecute, am fost nevoit să deschid stupii pe la orele 13.

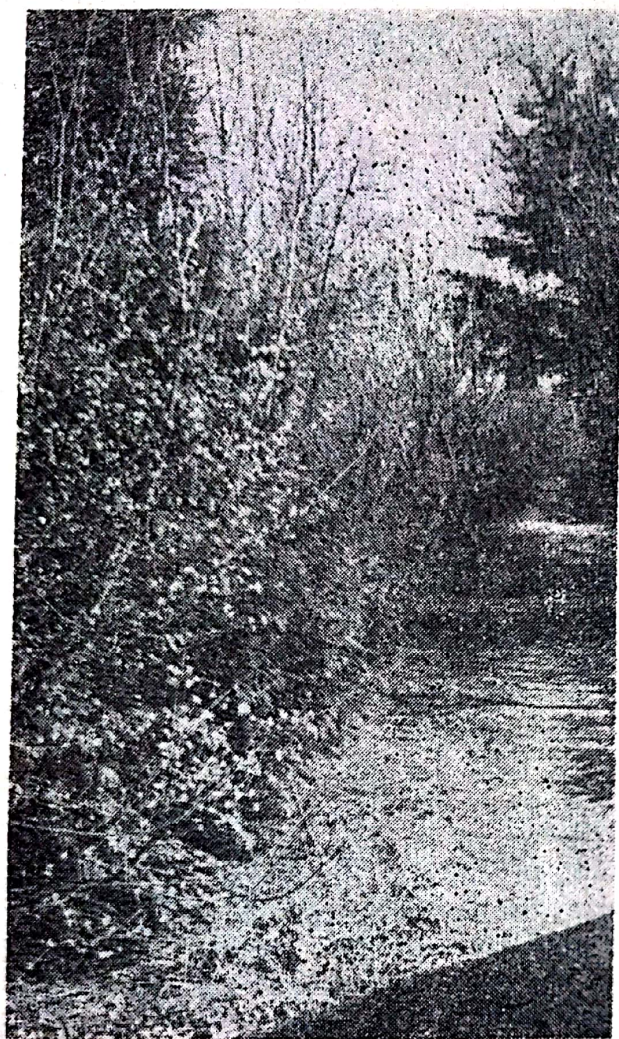
Am controlat toate cele 4 familii care le observasem că nu ieșiseră la zbor și pe care le consideram slabe.

Deși intraseră la iernat pe 7 și 8 rame, acum la 16 februarie, abia ocupau 3—4 rame dintre care cîte o ramă cu puțin puiet.

Fagurii ocupați de albine nu mai aveau hrană deși cei mărginași mai aveau cîte 1/4 din suprafața lor cu miere căpăcită. Totodată am găsit la aceste familii mortalitate mare, umezeală și rumeșug mult de ceară.

Acest fapt s-a datorat — cred — în mare parte neliniștii provocate de păsările de curte, care au pătruns în stupină, precum și de pițigoi și ciocănituri care au deranjat cu zgomotul lor anumite familii mai expuse în drumul lor, deoarece nose-moza sau altă boală care putea să se manifeste în această perioadă de timp nu am observat la albinele mele nici pînă atunci și nici după aceea.

Așa că aceste familii riscau să moară nu de foame, ci de frig, ele fiind puține, formînd un ghem prea mic, incapabil să-și mențină căldura și să crească puiet. De aceea m-am hotărît să fac din aceste 4 familii slabe una puternică. Aș fi putut să fac două familii mijlocii pentru perioada aceea de timp, dar voiam să-mi formeze pentru floarea timpurie de primăvară — prun și măr — care la noi înflorește între 15 aprilie-1 mai o familie care să aibă puterea pe care familiile de albine o ating în mod normal abia la 15 iunie. Am vrut să mă conving pe deplin de randamentul familiilor puternice. Așa că am trecut imediat la acțiune, procedînd după cum urmează. Mai întîi am deschis și

Corn înflorit

despachetat stupul cu familia în care trebuia să intre și celelalte trei familii, pentru a face loc necesar introducerii ramelor cu albine de la ceilalți stupi. După aceea am controlat celelalte familii pentru a vedea situația puietului și a mătcilor.

Suprimând trei dintre măci, am ales pentru unificare matca cea mai dezvoltată și viguroasă, care avea puiet depus mai mult și compact pe fagure și pe care o știam din evidență că este mai tânără. Am introdus-o împreună cu familia ei în spațiul aranjat dinainte în stupul respectiv, avînd grijă totodată să stropesc fiecare ramă cu populație,

cu țuică de prune de 32°, îndulcită cu zahăr. Astfel am reușit să dau tuturor familiilor același miros și să le determin să se unească în mod pașnic și sigur. Totodată alcoolul are și efect dezinfectant asupra organismului albinelor.

După ce am introdus familia cu matca, am continuat apoi cu fagurii de la celelalte familii stropindu-le de asemenea cu țuică și avînd grijă să pun fagurii cu puiet în centrul cuibului, toți la un loc, iar pe cei cu albine încadrînd cuibul de ambele părți. După această operație am dat familiei unificate circa 3 kg de sirop, în proporție de 2/1 (două părți zahăr și o parte apă), sirop pe care l-am făcut și turnat în 2 faguri cu care am încadrat de asemenea familia, plus circa 4 kg miere existentă pe vreo 4—5 rame în cuibul familiei rămase pe loc în stup.

Așa că familia după unificare a rămas cu un total de 7 kg hrană plus polenul existent pe fagurii din cuib (păstura), o matcă bună și 12 rame ocupate cu albine dintre care 5 cu puiet cam o treime din suprafața lor. Am împachetat familia cu ziare și salteluțe atît peste podișor cît și lateral după diafragme pentru menținerea mai bine a temperaturii optime dezvoltării familiei și în special a puietului. Am deschis urdinișul pe o lungime de 6 cm, lăsînd familia în deplină liniște mai bine de trei săptămîni, luînd totodată și măsuri pentru a nu fi deranjată de păsări. Timpul înrăutățindu-se după aceea, albinele nu au putut ieși afară, iar eu nu am putut să le controlez decît după 15 martie cînd timpul a început să devină iarăși mai călduros, permițînd zborul albinelor. Eram foarte curios să văd care este situația familiei unite față de celelalte

familiei. Deschizînd stupul am găsit familia respectivă pe 12 rame pline de albină din care multă tînără, 6 rame compacte cu puiet dintre care 4 cîpăcit, mierea cîpăcită neconsumată, în schimb siropul și polenul existent în faguri la unificare consumat complet, familia și matca foarte vioaie.

Pe cînd la celelalte familii abia am găsit trei și patru rame cu puiet, deci chiar cea mai bună familie a avut cu doi faguri mai puțin puiet decît familia unită. La floarea prunului — 15—25 aprilie — timpul a fost nefavorabil culesului, cu nor, ceață și frig. Spre sfîrșitul înfloririi prunului timpul a început să se amelioreze treptat, așa că de la începutul și pînă la sfîrșitul florii mărului am avut timp bun pentru cules. De la floarea mărului am avut prima bucurie și am obținut primul succes. Familia unită a reușit în 7—8 zile să-și strîngă hrana necesară bunei dezvoltări pentru sezonul activ, adunînd și un surplus de 5 kg miere, 2 rame pline, pe cînd celelalte familii abia au reușit să-și strîngă strictul necesar pentru o lună sau două, adică cam pînă la floarea salcîmului care la noi înflorește în jurul datei de 1 iunie.

Această familie s-a menținut tot anul în fruntea familiilor din stupină atît în ce privește producția de miere cît și de ceară, dînd totodată și 5 rame cu puiet cîpăcit, cu care am făcut două nuclee de rezervă cu mătci de la alte familii care voiau să roiască.

De aceea recomand pe această cale, cu toată încrederea, metoda unificării familiilor ieșite slabe din iarnă mergînd chiar pînă la unirea a 3—4 familii și foarte slabe.

Rezultatul este mult mai bun decît dacă toată vara am căuta să dezvoltăm

Cireș înflorit

niște familii slabe care nu pot să-și strîngă hrana necesară lor, dar să mai dea și recoltă.

De altfel este un fapt recunoscut și bine știut de către toți stuparii că familiile slabe sînt nu numai un izvor de grijă și eforturi permanente fără nici un beneficiu adeseori, dar și un prilej de furtișag și boli în stupină. De aceea astăzi cînd condițiile meteorologice sînt atît de capricioase, cînd poluarea, chimizarea, bolile și atîtea alte primejdii le amenință la tot pasul pe aceste minunate și harnice ființe, se impune și mai mult ca apicultorul să ia neîntîrziat măsurile necesare pentru ocrotirea albinei.

CÎT POLEN POT RECOLTA PE ZI ALBINELE

Z. VOICULESCU

str. Teodor Iliescu nr. 2, Sector 1
București

Recoltez polenul din anul 1961, fără ca pînă în prezent să fi avut curiozitatea să cîntăresc ceea ce s-a strîns în sertarul colectorului în timpul unei zile. În ianuarie 1973 am participat la un schimb de experiență organizat de filiala noastră din județul Sălaj unde s-a discutat despre polen, colectoare și metodele de conservare a polenului. În timpul schimbului de experiență unii participanți au afirmat că au reușit să colecteze în unele zile peste 300 g polen la o familie. Afirmatia mi s-a părut prea îndrăzneată așa că am hotărît atunci ca odată cu începerea recoltării polenului să o verific. Stupina mea compusă numai din stupi multietajați în care folosesc pe lingă familia de bază și una ajutătoare o am amplasată în pădurea Pustnicul. Ocolul Brănești de care ține pădurea ne-a anunțat că în luna aprilie va trata pădurea pentru combaterea omidei stejarului. Tratamentul s-a făcut cu avionul în jurul datei de 20 aprilie, fapt care m-a determinat să închid stupii pe timp de 4 zile și luînd toate măsurile ce se impuneau.

Datorită acestei lucrări nu am putut folosi colectoarele o dată cu înfloritul pomilor fructiferi ci abia la data de 2 mai cînd am început să colectez polen de la urzicuță (*Lamium purpureum* L.) și păpădie (*Taraxacum officinale* L.).

Am cules polen de la aceste plante în zilele de 2—3—4 și 5 mai după care s-a cules în continuare polen de la arțar (*Acer tataricum* L.) și păducel (*Crataegus monogyna* Jacq) în zilele de 6—7—8 și 9 mai cînd am ridicat colectoarele deoarece salcîmul de abia dădea semne de înflorire.

Cu această ocazie am început să cîntăresc zilnic polenul obținut de la 6 familii de bază și 6 ajutătoare și polenul

obținut zilnic din toată stupina. La cele 12 colectoare la care cîntăream polenul zilnic am avut 5 plăci active străine și anume 2 de proveniență maghiară, una austriacă și 2 de la Zalău, la care stuparii localnici au adaptat la una un prag simplu iar la alta pragul pe ambele fețe. Constatarea făcută este că ecele 5 plăci au dat un randament mult mai scăzut decît plăcile noastre. Deoarece nu am folosit aceste plăci străine decît în perioada 2—5 mai voi repeta lucrarea în anul 1974 pe tot timpul cît voi colecta polen.

Un lucru este clar, dacă se respectă condiția de calitate a materialului și tehnologia pentru perforare, plăcile active produse de Combinatul apicol sînt foarte bune.

Din cîntările făcute rezultă că la cele 12 colectoare s-a strîns în timp de 8 zile o cantitate de 8,435 kg polen umed ceea ce revine la 0,700 kg polen pe fiecare colector sau 0,088 kg polen pe fiecare zi de colector.

Pe întreaga stupină am folosit în cele 8 zile 40 colectoare în medie, stringînd în total 24 kg polen sau 0,600 kg polen pe colector în 8 zile sau 0,075 kg polen pe zi și colector.

Din cele 6 familii de bază notate cu A numai 4 au reușit să depășească atît media stabilită pe întreaga stupină cît și pe cele la care am făcut cîntărirea zilnică.

În ceea ce privește corelația ce există între cantitatea de puiet și polenul strîns din datele prezentate în tabelul nr. 1 se constată că deși sînt familii sensibil egale ca dezvoltare, există o diferență mare între cantitatea de polen strînsă de fiecare. Aceasta demonstrează că nu toate familiile strîng aceeași cantitate de polen deși sînt aceleași condiții de cules. Din interpretarea datelor din tabel ajungem la concluzia că trebuie să începem colectarea polenului

Tabelul nr. 1

nr. familie A=bază B=ajutătoare	Puleț în dm ³ la data de			Polen recoltat zilnic la data (g)								Total pe 3 zile la fie- care stup (kg)
	26 mart.	7 april.	30 april.	2 mai	3 mai	4 mai	5 mai	6 mai	7 mai	8 mai	9 mai	
41 A	15	30	55	30	70	65	65	130	270	290	200	1,120
8 A	15	30	75	35	90	70	85	140	150	130	150	0,850
39 A	20	30	80	25	70	50	65	200	360	320	250	1,340
5 A	30	40	60	10	40	30	40	110	180	140	70	0,620
35 B	15	20	60	20	50	30	15	25	40	50	25	0,255
38 B	7	20	55	20	55	30	30	170	100	150	70	0,625
38 A	20	30	55	20	25	20	35	110	140	120	190	0,660
26 B	15	20	60	15	40	15	25	35	20	25	20	0,195
26 A	15	70	80	40	120	70	100	170	260	290	270	1,320
32 B	15	20	50	30	55	55	70	100	70	80	50	0,510
1 B	15	15	50	20	30	30	40	100	90	160	110	0,580
4 B	15	15	60	5	10	5	50	90	90	120	90	0,460
Total												8,535

atunci cînd în natură apar producătorii de polen cei mai valoroși, atît din punct de vedere al densității lor cît și din punct de vedere al cantității de polen produse.

Folosind în medie 40 colectoare pe zi am obținute cantitatea următoare :

2 mai — 0,600 kg — 19 colectoare
 3 mai — 1,600 kg — 43 colectoare
 4 mai — 1,300 kg — 43 colect. vînt tare
 5 mai — 1,500 kg — 43 colectoare
 6 mai — 3,900 kg — 43 colectoare
 7 mai — 5,100 kg — 43 colectoare
 8 mai — 6,000 kg — 43 colectoare
 9 mai — 4,000 kg — 43 colectoare
 Total 24,000 kg.

Vîntul din ziua de 4 mai a influențat negativ asupra culesului de polen care pe ziua de 5 s-a îndreptat.

De altfel în ziua de 8 mai de la 43 colectoare s-au strîns 6 kg polen ceea ce revine la 0,140 kg pe fiecare familie. În mod normal puteam să colectez polen încă 2—3 zile dar pe ziua de 10—11 și parțial 12 a plouat permanent încît albinele nu au zburat. Apoi am ridicat

colectoarele deoarece pe 14 mai a început secreția de nectar la salcîm.

Dacă nu intervenea tratamentul de care am vorbit mai sus cred că aș fi putut recolta mai mult polen de la urzicuță și păpădie deoarece la 2 mai cînd am început recoltarea plantele respective erau trecute din punct de vedere al producerii polenului. Paralel cu recoltarea polenului, cîntarul de control a înregistrat zilnic sporuri de peste 0,500 kg pe zi. Pentru anul 1974 am să cîntăresc polenul ce se va recolta de la alți producători și în special de la rapiță sălbatică care pe tot cuprinsul Bărăganului dă cantități mari de polen.

Poate că nu ar fi lipsit de interes ca și alți stupari să determine cît polen se strînge zilnic de la anumiți producători într-o zonă oarecare pentru a constitui un stimulent și pentru cei care mai șovăie în a trece la folosirea colectoarelor de polen și la rentabilizarea stupinei respective. Sînt stupari din județul Sălaj care în anul 1973 au expediat Combinatului apicol între 50—130 kg de polen de stupină, ceea ce demonstrează din plin că folosirea colectoarelor este o sursă de venit.

CUM AM RENTABILIZAT STUPINA PRIN RECOLTARE DE POLEN

L. CHIȘ

Com. Chieșd, jud. Sălaj

Am scris aceste rânduri în dorința de a împărtăși cititorilor revistei noastre din rezultatele bune obținute de mine în anul 1973 la recoltarea polenului.

În primăvara anului 1973 am avut un număr de 24 familii de albine în stupi orizontali din care 3 familii erau mai slabe. Am început recoltarea polenului odată cu înflorirea pomilor fructiferi din regiunea respectivă, lucrând cu douăzeci colectoare de polen și am obținut următoarele rezultate : polen uscat 130 kg și miere 250 kg.

Pentru iernat, fiecărei familii de albine i s-au administrat faguri cu miere, în medie 13—15 kg.

Din datele arătate mai sus rezultă că s-au obținut în medie 6 kg polen pe familie de albine și 10 kg miere.

Prin valorificarea polenului și a mierii am obținut un venit de 650 lei pe familie fără a ține seamă de recolta de ceară și de faptul că numărul familiilor de albine s-a mărit cu 5.

Este primul an în care am început recoltarea polenului și pe scurt vreau să descriu cauzele care m-au determinat să trec la recoltarea de polen și procedeele folosite.

În fiecare an, la pregătirea familiilor pentru iernat, la micșorarea cuibului, am constatat că fagurii scoși de la familii erau în mare parte plini cu păstură, din care cauză în anul următor foarte mulți faguri nu puteam să-i re folosesc fiind silit a-i transforma în ceară.

La întreținerea familiilor de albine și pentru întărirea lor în vederea culesului de la salcîm am procedat în felul următor :

Pentru iernat am dat mierea necesară pentru hrana fiecărei familii de albine în raport cu mărimea ei, iar începînd cu luna ianuarie am dat la fiecare familie de albine 1/2 kg pastă șerbet care îl administram în trei serii, deasupra fagurilor, sub podișor, după metoda clasică — tifon, șerbet, celofan.

În zilele calde din luna februarie am stimulat zborul de curățire al familiilor, iar după încălzirea timpului la temperatura optimă am aplicat hrănitoarele și am început administrarea de sirop de zahăr, pentru fiecare familie în medie 4 kg sirop de zahăr. Astfel s-a ajuns ca la culesul de la salcîm familiile să devină puternice.

După încetarea administrării siropului hrănitoarele au rămas în continuare și zilnic am administrat apă.

Colectoarele de polen le-am aplicat odată cu înflorirea pomilor fructiferi, iar în unele zile mai răcoroase ridicam placa activă lăsînd liber zborul albinelor. Menționez că cea mai bună recoltă de polen a fost în perioada mai — 15 iunie, cînd au fost zile în care s-au ridicat în medie, zilnic 300—400 g polen pe familie.

Colectorul de polen folosit de mine are lungimea de 0,30 m, lățimea de 10 cm și o capacitate de depozitare a polenului de 400 g. Deasupra magaziei are placa activă, iar la fiecare rînd de găuri am pus cîte o șipcă în interior pentru ca albinele să se poată sprijini mai bine la intrare. Deasupra, colectorul este prevăzut cu o placă de scîndură care depășește cu 5 cm lățimea magaziei ferind-o de ploii și soare. Lateral, în fața din interiorul plăcii active a colectorului de polen am perforat o gaură cu diametrul de 6 mm pentru trecerea trîntorilor. În unele cazuri cînd observăm că și o parte din albine utilizau această intrare o închideam.

Polenul îl recoltăm în fiecare seară fără a demonta colectorul, prin simpla deschidere a unei uși în balamale prevăzută sub magazie.

Uscarea polenului am rezolvat-o printr-un dispozitiv de uscare confecționat foarte simplu cu ajutorul unui reșou electric și a unui ventilator de cameră. Capacitatea uscătorului de polen fiind în medie 4—5 kg au fost necesare pentru uscare 3—4 ore.

În timpul anului familiile de albine nu au fost deplasate la pastoral cu excepția a 10 familii care în luna septembrie au fost deplasate la o distanță de 4 km la trifoi. Începând din luna august nu am mai utilizat colectoarele de polen lăsând depozitarea lui pentru proviziile de iarnă dar menționez că și în timp ce colectoarele au fost aplicate albinele reușeau să ducă în stup o cantitate foarte mare de polen, astfel tot timpul în stupi am găsit rezerve de polen.

Comuna Chieșd unde locuiesc și unde este așezată stupina este înconjurată de coline, în cea mai mare parte cu mase mari de păduri de foioase de toate

speciile. În partea de est și mieznoapte se întind pășuni și fânețe bogate, precum și tarlale cu diferite culturi și livezi mari cu pomi fructiferi. De asemenea, la distanță de 1 km se găsește o pădure de cca. 10 ha salcâm care datorită climei și așezării înflorește cu două săptămâni mai târziu decât primul salcâm înflorit în sat.

În tot cursul anului am urmărit cu mare atenție evoluția familiilor de albine în fiecare perioadă, făcând comparație cu anii precedenți dar nu am observat nici o manifestare negativă în dezvoltarea familiei de albine care să fie cauzată de colectarea polenului. Aș putea afirma că nu influențează asupra recoltei de miere deoarece colegii mei din această zonă care nu au recoltat polen, n-au realizat producții de miere mai mari.

Față de cele arătate mai sus se poate afirma că colectarea polenului este deosebit de avantajoasă și recomand ca fiecare apicultor să colecteze acest produs valoros al albinelor.

Polenizarea cu albine a unei livezi de pomi fructiferi

PROCEDEE PENTRU VALORIFICAREA CULESULUI DE LA SALCÎMUL I

ȘT. POPESCU

str. Tudor Vladimirescu nr. 384, Drăgășani
jud. Vâlcea

Culesul de la salcîmul I constituie una din sursele principale ale bazei noastre melifere cu un rol însemnat în creșterea productivității familiilor de albine. Practica ne arată că această bogăție nu este întotdeauna valorificată întrucît în anumiți ani salcîmul I înfloreste prea devreme cînd familiile de albine nefiind încă bine dezvoltate nu își pot evidenția potențialul productiv, după cum în alți ani deși primul salcîm înfloreste normal totuși datorită unor cauze asupra cărora nu vom insista, familiile de albine sau parte din acestea nu au populații numeroase sau nu se găsesc în stare activă în preajma acestui cules și nu îl pot valorifica din plin. De aceea există stupari care consideră că salcîmul I contribuie, în majoritatea anilor, la deplina dezvoltare a familiilor de albine și numai în anumiți ani se pot obține și producții de miere marfă. Practica apicolă ne dovedește însă că la salcîmul I se pot obține rezultate bune și durabile și că asemenea rezultate sînt în funcție de gradul de aplicabilitate a soluțiilor susținute de știință și practică.

Este cunoscut că în condiții normale și de optimă sincronizare a stării active a familiilor de albine cu perioada de înflorire a salcîmului I, familiile puternice pot recolta zilnic pînă la 8—10 kg nectar și pot aduna în decurs de 8—9 zile, peste 25—35 kg miere marfă. Se cuvine însă să remarcăm și faptul că în condiții climatice în general nefavorabile, familiile de albine puternice în timp de numai 2—3 zile de cules bun pot aduna 8—10 kg miere marfă.

De aici rezultă că valorificarea deplină a potențialului melifer al salcîmului I impune, în unele cazuri, luarea de măsuri în vederea întăririi familiilor de albine în preajma acestui cules precum și cunoașterea caracteristicilor acestui cules.

Măsurile luate trebuie să corespundă caracteristicilor culesului de la salcîmul din zona respectivă, fără să amintim faptul deosebit de important, că aceeași metodă sau măsură nu duce întotdeauna la același rezultat dacă condițiile și caracterizarea culesului nu sînt aceleași. Măsurile luate în asemenea situații duc la participarea unui număr mai redus de familii de albine dar puternice și capabile să asigure o eficiență economică mai mare.

Să analizăm parte din aceste măsuri. **Iernarea a două familii de albine de putere mijlocie și egală, într-un singur stup.** Această măsură se aplică încă din toamna anului precedent și asigură ambelor familii condiții optime pentru dezvoltarea rapidă a puietului și familiei de albine în primăvara anului următor. Cele două familii se unifică în preajma culesului de salcîm după ce, în prealabil, una din mătci împreună cu 2—3 faguri cu puiet, albine, miere și polen este mutată în alt stup așezat în altă parte din stupină sau ambele familii pot continua să conviețuiască în același stup.

În acest caz două familii primesc magazin comun cu 2—3 zile înainte de a începe culesul de la salcîm după ce în prealabil, unul din podișoarele celor două familii de albine este înlocuit total sau parțial cu gratia Hanemann. Ambele variante se pot aplica la orice sistem de stup cu mențiunea că în cazul stupului orizontal atunci cînd culesul se anunță abundant și cu durată

de 10—12 zile este necesar să fie aplicat un magazin comun cu rame de la magazinul stupului RA 1001.

O altă măsură, însoțită de un volum de muncă mai mare, constă în **întărirea unor familii cu puiet și albine luate de la alte familii**. Lucrarea se execută de asemenea înaintea culesului însă cu 12—14 zile înaintea acestuia. În acest scop este necesar din timp să fie identificate familiile care vor participa la cules precum și familiile de la care urmează să fie luați faguri cu puiet căpăcit și albinele care-i acoperă, operațiunea executându-se în orele cu maximum de activitate.

Familiile astfel împuternicite au puiet pe 9—10 faguri și primesc imediat primul magazin. Familiile de la care și-a luat albine și puiet, în funcție de puterea lor, sînt stimulate și devin capabile să-și asigure și parte din proviziile necesare.

Cedarea albinelor culegătoare ale unei familii în vederea sporirii puterii familiilor de bază constituie o măsură cu maximum de eficiență și maximum volum de muncă. Și în acest caz sînt necesare unele măsuri premergătoare care în principiu constă în identificarea familiilor de albine care vor participa la cules precum și la stabilirea familiilor de la care albinele culegătoare urmează să fie trecute în familiile de albine mai puternice și care vor participa la acest cules. Ambele familii se apropie treptat, treptat, în decurs de 5—6 zile în cazul stupăritului staționar iar atunci cînd stupina este deplasată la pastoral, familiile de albine în timpul descărcării se așază perechi-perechi, în baza unui plan dinainte întocmit, avînd urdinișurile la aceeași înălțime.

Cuibul familiei de albine care va primi culegătoarele de la o altă familie se completează cu faguri clădiți. Operațiunea se execută în orele de prînz în preajma culesului cînd acesta se anunță

abundent și constă în mutarea familiei ajutătoare în alt loc din stupină și deplasarea stupului cu familia mai puternică puțin înspre locul stupului mutat în altă parte din stupină. Familia împuternicită în timp de 2—3 zile umple magazinul cu miere și este necesar, sub acesta, să fie aplicat al doilea magazin. În cazul că familia este foarte puternică și timpul prielnic anunță un cules abundent, ambele magazine se pot aplica încă de la începutul culesului. De la asemenea familii de albine chiar dacă condițiile climatice nu sînt favorabile, numai în timp de 2—3 zile de cules bun se pot obține 8—10 kg miere marfă iar în condiții optime se pot realiza 30—40 kg miere marfă.

Urdinișurile familiilor de la care au fost luate albinele culegătoare se micșorează. Beneficiind de un cules abundent și căldura zilelor însorite, aceste familii devin active prin transformarea albinelor tinere în culegătoare și prin intensificarea ouatului mătcilor iar la terminarea culesului au proviziile asigurate iar în unele cazuri să dea și mici producții de miere marfă.

După terminarea culesului de la salcîm și pînă la culesul de floarea-soarelui urmează o perioadă lipsită de cules sau de cules slab, iar familiile puternice intră în frigurile roitului. Pentru prevenirea acestei situații este necesar imediat după extracția mierii de la salcîm parte din fagurii de puiet și albinele care acoperă să fie ridicați și restituiți familiilor de albine de la care au fost luați faguri sau numai albine culegătoare. Astfel egalate și rațional întreținute toate familiile de albine devin capabile să valorifice din plin culesul de la floarea-soarelui I și II.

Am consemnat doar cîteva procedee care prin înalta lor eficiență economică merită să rețină atenția stuparilor începători în strădaniile lor de a obține producții sporite de miere marfă.

POSIBILITĂȚILE DE EXTINDERE A CULTURII SALCÎMULUI ÎN JUDEȚUL VÎLCEA

Ing. I. GAMAN

Inspektoratul silvic Vîlcea

Pădurea are rolul de a prelucra materia primă din sol și a o transforma în lemn, bun indispensabil vieții omului, care pînă în prezent are peste 25 000 de întrebunătăți și asigură bunuri nemleumoase cunoscute sub denumirea de produse accesorii ale pădurii, îndeplinind în același timp o serie întreagă de funcții de protecție.

Rolul binefăcător al pădurii în viața omului este premiza care stă la baza legilor actuale privind apărarea și conservarea patrimoniului forestier.

Conducerea superioară de partid și de stat a trasat sarcini concrete, privind măsurile silvo-tehnice ce trebuie aplicate în vederea măririi funcțiilor de protecție ale pădurii, funcții ce cresc direct proporțional cu dezvoltarea societății.

Județul Vîlcea deține 270 000 ha pădure, care ocupă aproape jumătate din teritoriu și este instalată din zona dealurilor joase pînă la altitudinea de 2 000 m. Suprafața menționată conferă județului nostru locul cinci pe țară.

Pe grupe de specii rășinoasele dețin 35% din suprafața păduroasă a județului, iar foioasele dețin 65%.

Salcîmul — *Robinia pseudaccacia* — specia lemnoasă care asigură cea mai bogată bază meliferă, ocupă suprafața de 8 800 ha, ceea ce reprezintă 3% din suprafața forestieră a județului; din această specie la ora actuală, 950 ha reprezintă arborete cu vîrste peste 20 ani, 1 150 ha au vîrsta între 10 și 20 ani, iar diferența de 6 700 ha sînt în vîrstă de pînă la 10 ani.

Din cele 8 800 ha de salcîm, mai mult de jumătate formează arborete izolate cu suprafețe pînă la 10 ha, 35% au suprafețe între 10 și 15 ha și numai 15% au

suprafețe mai mari de 16 ha; trupuri în majoritatea cazurilor lipsite de căi de acces.

Din cele 11 ocoale existente în județ, ocolul silvic Stoiceni deține cea mai mare suprafață a arboretelor de salcîm și în special a celor trecute de vîrsta de 15 ani; din acest ocol bazinele Stoilești, Urși, Birsoiu, Trepteanca etc. au început să fie cunoscute ca masive melifere și de către apicultorii din alte județe ale țării.

De subliniat este faptul că în județul Vîlcea salcîmul a fost folosit ca specie pionieră la fixarea terenurilor degradate, în condițiile în care nici o altă specie nu putea rezista.

Cu toate condițiile vitrege de sol în care vegetează, de la salcîmii din județul Vîlcea, la pastoralul II, s-au obținut recolte medii anuale de miere de 15 kg, iar în anii buni, recolta a ajuns pînă la aproape 20 kg pe familia de albine.

Adus în Europa în anul 1601, salcîmul apare în parcurile țării noastre în jurul anului 1750 și prima plantație din țara noastră a fost instalată la Băilești în anul 1851; în județul Vîlcea primii puieți au fost folosiți în comuna Stoiceni în jurul anului 1865.

Cu titlu informativ menționăm că rezervația de salcîm Ciurumela din rîză ocolului silvic Calafat prezintă exemplare cu dimensiuni mai mari decît maximele înregistrate în S.U.A., de unde este originar.

În județul Vîlcea avem arborete cu creșteri anuale de peste 10 m³ și exemplare care au dimensiuni mult apropiate de cele din sudul Olteniei, cu toată vitregia solului, terenurile pe care vegetează fiind degradate.

Producția medie anuală de masă lemnoasă este de cel puțin două ori mai mare decît a oricărei alte specii de foioase tari ce cresc în țara noastră; lemnul are calități superioare și este mult

solicitat, mai ales în lucrările de construcții rurale.

Datele culese din literatura de specialitate, confirmate de rezultatele practice, ne conduc la concluzia că în județul Vâlcea, condițiile de climă și sol corespund tuturor exigențelor necesare culturii salcîmului.

În afara valorii materialului lemnos, înregistrată prin creșterile anuale, care este mai mare decât a celorlalte specii de foioase tari, a faptului că valoarea lucrărilor de investiții pentru instalarea și conducerea arboretelor cu această specie sînt mai mici, începînd de la vîrsta de 15 ani, de la un hectar de salcîm, se poate obține anual și o cantitate medie de 300 kg miere de albine, cu o valoare de achiziție de 6 600 lei, care este echivalentă cu valoarea de rentă a materialului lemnos obținut de la cea mai valoroasă specie de foioase pe timp de 10 ani.

Din cele expuse mai sus rezultă că, alături din punct de vedere stațional cît și economic, extinderea culturii salcîmului în județul Vâlcea este posibilă și foarte rentabilă. Aceste considerente au stat la baza propunerilor comisiei județene de identificare și folosirea terenurilor degradate din sectorul agricol ce a stabilit ca, în anii 1974—1975, să fie împădurită cu salcîm suprafața de aproape 2 000 ha. În fondul forestier de stat și comunal se împăduresc anual peste 500 ha cu salcîm.

Experiența profesională dobîndită în cei 20 de ani de activitate în acest județ și puținele noțiuni de apicultură cîștigate, mă determină să fac unele propuneri ce urmează a fi analizate și traduse în viață, în măsura în care vor fi găsite utile.

Numărul actual de circa 30 000 familii de albine poate fi mărit, ajungîndu-se în mod sigur — într-un timp relativ scurt — la dublarea lui prin asigurarea unei baze melifere fundamentate științific, cu introducerea în cultură a cît mai multor specii melifere lemnoase și nelemnoase și îngrijirea lor cu cea mai mare atenție.

Cu privire la arboretele de salcîm existente, în vîrstă de peste 25 ani, se impune ca tăierile practice an de an, prevăzute în amenajament, să fie mult diminuate sau chiar oprite pe o perioadă de cel puțin zece ani, cunoscînd că volumul de masă lemnoasă ce ar rezulta din aceste parchete nu influențează negativ planul de producție al unităților de exploatare.

Se impune de asemenea să se revizuiască plantațiile cu suprafețe mai mari de 5 ha și să fie aplicate acestora operațiuni culturale în scopul îmbogățirii coronamentului și prin aceasta, măririi producției de nectar și a masei lemnoase. Lucrările noi de împăduriri, în terenurile fondului forestier și în afara acestuia, să se execute cu material săditor de calitate superioară.

Arboretele de salcîm provenite din lăstarii de la a III-a generație în sus să fie refăcute prin plantații noi, dat fiind faptul că producția de nectar la aceste plantații este foarte mult diminuată.

Să se identifice și să se materializeze pe teren cu tăblițe avertizoare, toate arboretele de salcîm care constituie mase melifere și, acolo unde este cazul, să fie chiar împrejmuite.

Pășunatul să fie interzis cu desăvîrșire în aceste rezervații melifere, indiferent de vîrsta arboretului.

Prin presă, școli, propagandă vizuală și prin cercurile apicole, să se ducă o muncă educativă în rîndul țărănimii pentru înlăturarea definitivă a pășunatului și a practicării ruperii coroanei arborilor cu flori și folosirea acestora ca furaje.

Să se prevadă pentru cei care eventual vor mai comite astfel de pagube în arboretele ce constituie bază meliferă, o pedeapsă mai mare decât cele care se aplică pentru delictele comise în restul pădurilor.

Propunerile enumerate mai sus pot fi traduse în viață numai prin cooperarea factorilor de răspundere, conducători ai unităților care concură la dezvoltarea apiculturii, într-un cerc apicol la nivel de județ, în frunte cu comitetul filialei județene a Asociației Crescătorilor de

Albine și sub îndrumarea directă a organelor județene de partid.

Activitatea acestui cerc să se desfășoare pe baza unui plan bine stabilit, iar măsurile luate să fie duse la îndeplinire la timp și în bune condiții tehnice.

Consider că prin realizarea celor prezentate mai sus, capacitatea bazei melifere existente se poate dubla într-un timp relativ scurt.

În funcție de planul de dezvoltare al apiculturii pe o perioadă mai îndelungată, să se analizeze la nivel central posibilitatea întocmirii unor studii de cartare stațională în vederea introducerii salcîmului și în terenuri cu soluri

de productivitate mijlocie și superioară, din fondul forestier, care să constituie în viitor masive melifere organizate științific, ce vor da în mod sigur producții mult mai mari decât cele actuale. Aceste rezervații melifere trebuie amplasate diferențiat din punct de vedere al altitudinii și expoziției, diferențieri care să conducă la mărirea perioadei de cules.

La amplasare trebuie să se țină seamă ca masivele respective să fie legate de căi de comunicație practicabile pe tot timpul anului, indiferent de starea vremii, să fie asigurate cu apă, ferite de curenți etc.

PĂDURILE ȘI PEPINIERELE COMUNALE

G. BOTA

str. Pompierilor nr. 7, Lipova
jud. Arad

Se spune mereu și pe bună dreptate că albinele sînt fiicele pădurilor. Acolo ele găsesc adăpost și hrană în tot timpul perioadei de zbor. Cîmpia și terenurile fără păduri le sînt favorabile mai puțin și cu intermitență. Majoritatea plantelor din pajiști sînt graminee (pășuri) fără valoare pentru albine

Una dintre cele mai vechi, importante și persistente activități omenești de răsturnare a echilibrului ecologic a fost distrugerea pădurilor.

Exceptînd zonele ecuatoriale și cele cu păduri de rășinoase — Canada, Siberia și munții înalți — în restul globului materialul lemnos se găsește în cantități reduse.

Pentru protejarea pădurilor rămase sau crearea altora noi, peste tot s-au luat măsuri severe. În țara noastră mai avem circa 1/3 din suprafață acoperită cu păduri din care la cîmpii aproape nimic, doar pîlcuri, la dealuri cam jumătate, iar la munte aproape tot terenul este împădurit.

Cu ocazia naționalizării pădurilor o parte a fost lăsată în grija comunelor pentru nevoile lor și ale locuitorilor, la care s-au mai adăugat cca. 500 000 ha transmise de la Stat prin H.C.M. nr. 2315/1954.

Pentru asigurarea unui nivel corespunzător de gospodărire a acestor păduri, s-a adoptat legea nr. 4/1972, privind gospodărirea pădurilor aflate în administrarea directă a comunelor, publicată în Bul. Of. Partea I nr. 42/24 aprilie 1972.

Unele dintre dispozițiunile acestei legi au însemnătate deosebită și pentru apicultură, cele mai importante fiind înființarea de pepiniere comunale pentru producerea materialului săditor. Vom avea deci iarăși puieți la îndemînă și depinde în mare măsură de apicultori ca să se producă și puieți de arbuști și arbori cu valoare mare apicolă.

O altă dispozițiune importantă prevede antrenarea tineretului și a tărânimii pentru executarea prin muncă patriotică a lucrărilor de împăduriri și refacerea pădurilor (art. 8 al. final și art. 15 din lege). Tot aici sînt prevăzute înființarea comitetelor care au ca sarcină gospodărirea pădurilor comunale, com-

puse din 5—7 membri aleși dintre cei mai buni gospodari, care ajută Consiliile populare în muncile privitoare la pădurile comunale (art. 19).

Pepinierele se administrează de Comitetele executive ale Consiliilor populare comunale (primăriile), cu asistență tehnică de specialitate ale organelor silvice (art. 5 al. II și art. 7 din lege).

În sfârșit o dispozițiune interesantă pentru apicultori conține art. 25 conform căruia prevederile legii se aplică și la gospodărirea pădurilor municipale și orășenești, urmărindu-se cu prioritate punerea în valoare și dezvoltarea funcțiilor lor de agrement și turism. Aici e locul și pentru înmulțirea plantelor lemnoase ornamentale, cu mare valoare apicolă, indigene sau străine, care nu au calități forestiere și deci nu se plantează în păduri, unde se cer specii cu valoare tehnică și care cresc repede.

Cu această lege și a celorlalte în legătură cu ea — Codul silvic, al apelor, al terenurilor agricole etc. — putem afirma că avem cadrul legal pentru

ameliorarea bazei melifere cu plante lemnoase.

Anul trecut Comitetul executiv al Asociației Crescătorilor de Albine a dat o serie de îndrumări prin care președinții cercurilor apicole să ia contact cu organele comunale pentru procurarea și plantarea de puieți meliferi, dar rezultatele au fost ca la început de acțiune. Principala obiecțiune și justă în fond a fost lipsa pepinierele și adeseori a terenurilor disponibile. Acum aceasta revine ca obligație profesională și patriotică tuturor apicultorilor, de la persoanele simple pînă la cei din conducerea Asociației. Ei au sarcina de a lua contact cu organele competente, indicate chiar prin lege, pentru a colabora la realizarea prevederilor legii și a nevoilor apicole, precum încadrarea în comitetele de gospodărirea pădurilor comunale, alegerea terenurilor potrivite pentru înființarea pepinierele și pentru plantări. Pentru pepiniere nu este nevoie de terenuri de cultură și nici de suprafețe mari. Exceptînd terenurile

neproductive, stîncose, argiloase, locurile cu alunecări de teren sau cele mlăştinoase orice colţ neutilizabil este bun. E bine însă să aibă o sursă de apă în apropiere, pentru perioadele acestora.

Mai e nevoie de a stăruii la antrenarea tineretului şi a locuitorilor pentru muncile de plantare, culegerea seminţelor şi fasonarea de butaşi săditori etc. din plante cu valoare apicolă. Pentru lucrările practice în pepiniere unde se cer cunoştinţe de cultivarea plantelor lemnoase un ajutor nepreţuit îl pot constitui cadrele didactice.

O problemă mai grea de rezolvat e desemnarea terenurilor pentru plantări, deoarece de cele mai multe ori va fi

nevoie de acordul mai multor autorităţi. Sînt însă o mulţime de terenuri degradate care ar putea fi plantate, avînd fără îndoială şi avizul Consiliilor populare.

Conducerea Asociaţiei Crescătorilor de Albine este necesar să emită dispoziţiuni de executare în concordanţă şi cu nevoile apiculturii.

Ar fi bine ca la filialele judeţene să existe cîte un delegat onorific dintre silvicultorii sau agronomii pensionari, cunoscînd şi apicultura, care să ţină legătură strînsă atît cu consiliile populare judeţene, cît şi cu organele silvice care au sarcina de a duce la realizarea prevederilor legii.

APICULTORII

Pentru apărarea sănătăţii albinelor în cazul tratamentelor chimice aplicate culturilor agricole, deplasaţi stupii la o distanţă de cel puţin 5 km sau luaţi următoarele măsuri :

- închideţi stupii în timpul zilei, asigurîndu-le o bună ventilaţie ;
- asiguraţi familiilor de albine în zilele respective rezerve suficiente de apă şi hrană ;
- feriţi stupii de razele soarelui ;
- seara înainte de deschiderea urdinişurilor, spălaţi peretele din faţă al stupului şi scîndura de zbor ;
- durata închiderii stupilor se stabileşte în funcţie de puterea de remanenţă a substanţelor chimice folosite ;
- anunţaţi Consiliul popular şi unităţile agricole de stat şi cooperatiste, indicînd locul exact unde v-aţi instalat stupina pe raza comunei.

În „Îndrumarul privind actele normative în legătură cu practicarea stupăritului“ editat de Asociaţia Crescătorilor de Albine în anul 1972, găsiţi indicaţii preţioase în legătură cu această problemă. Se poate procura de la magazinele de aprovizionare şi desfacere ale filialelor A.C.A. judeţene şi cercurilor apicole cu gestiune.

CÎTEVA ASPECTE ÎN LEGĂTURĂ CU PREVENIREA BOLILOR LA ALBINE

Dr. Doc. AL. POPA

Şeful Centrului de studii, proiectări şi învăţămînt apicol al Asociaţiei Crescătorilor de Albine

Apicultura românească s-a dezvoltat continuu în special în ultimele două decenii şi putem spune cu mindrie că măsurile de prevenire şi combaterea bolilor la albine, aplicate de către serviciile veterinare în strînsă colaborare cu filialele locale ale Asociaţiei Crescătorilor de Albine, au avut un rol important la succesele obţinute.

Au fost elaborate de către cercetătorii noştri metode adecvate de luptă împotriva bolilor la albine, metode generalizate în practică după experimentări temeinice şi pe parcurs îmbunătăţite cu concursul apicultorilor practicieni, ale căror observaţii au fost şi vor fi şi în viitor de importanţă capitală pentru buna reuşită a acestei acţiuni.

Am vrea să subliniem faptul că dacă cauzele care provoacă o boală, evoluţia, patogenia şi modul ei de răspîndire sînt cunoscute în linii generale iar parametrii în care variază mai uşor de determinat, măsurile de prevenire şi mai ales de tratament constituie partea care suferă cele mai multe transformări. Acest lucru se datoreşte pe de o parte adaptării agenţilor patogeni la condiţiile noi create care la un moment dat erau disgenetice pentru agentul invadator, dar care cu timpul devin inofensive (de exemplu bacteriile, virusurile, ciupercile patogene, paraziţii etc. îşi schimbă structura enzimatică în aşa fel încît după un timp de contact mai mult sau mai puţin lung, se protejează relativ uşor faţă de acţiunea activă a substanţelor medicamentoase), iar pe de altă parte acumulării de date noi în domeniul terapiei apicole. Rămîn însă forţele de rezistenţă nespecifică a organismului, mult mai şterse de obicei dar care pot fi sporite prin intervenţia sti-

mulatoare şi de potenţiere care le accentuează eficacitatea. Ținînd cont că aceste forţe de apărare naturală ale organismelor vii se transmit din generaţie în generaţie fără să putem preciza măsura în care sînt schimbate la descendenţi prin intervenţia noastră asupra ascendenţilor reprezintă totuşi pentru noi specialiştii o latură terapeutică de o deosebită însemnătate.

Tocmai ştiînd că în lupta între macroorganism (albina) şi microorganism (agenţii patogeni) substanţele medicamentoase nu fac în fond altceva decît să mărească forţele de apărare ale organismului, ne-am orientat în ultimul deceniu spre o concepţie nouă, aceea de a întări organismul înainte de apariţia bolii, deci să prevenim bolile prin stimularea dezvoltării familiilor de albine, prin creşterea pragului de rezistenţă nespecifică a acestora. În acest scop am folosit extractul de plante medicinale în asociere cu diverse chimioterapice cu rezultate foarte bune. Noi am elaborat în acest scop mai multe formule de plante din care se extrag principii activi cu acţiune stimulatorie optimă şi cu o eficacitate profilactică excelentă (vezi revista *Apicultura* nr. 7 din 1967 pag. 9—14).

Aplicarea cu pricepere a extractului de plante şi a hidrazidei izonicotinice în prevenirea bolilor la albine dublată de o serie de măsuri biologice şi igienice adecvate ne va permite să reducem în mod radical bolile albinelor în ţara noastră. În felul acesta problema puietului văros care a luat o extindere alarmantă în ultimii trei ani va da din nou un aspect secundar al patologiei apicole, aşa cum a fost întotdeauna.

Mai mult, toate tratamentele specifice recomandate pînă în prezent în combaterea bolilor la albine vor trebui asociate cu extract de plante medicinale şi hidrazidă, reducînd doza antibioticelor sau a chimioterapicelor cu 50% şi mă-

rind în același timp eficacitatea terapeutică a formulei medicamentoase. Hidrazida izonicotinică mărește eficacitatea tratamentului prin cuplarea activității sale cu aceea a medicamentului specific, iar extractul de plante medicinale înlătură efectele secundare nocive ale antibioticelor și stimulează organismul albinelor în lupta lor de apărare.

În prezent se recomandă excluderea antibioticelor din hrănirile de stimulare profilactică. Aceste hrăniri se vor face cu biostimulatori A.C.A. la care se va adăuga extract de plante medicinale, de preferat formula: mușețel (*Matricaria chamomilla*), mentă (*Mentha piperita*), coada șoricelului (*Achillea millefolium*) și gălbenele (*Calendula officinalis*) câte 5 g la litru din fiecare plantă. Dacă lipsește una sau mai multe din aceste plante, ele vor fi înlocuite cu una din plantele următoare: roiniță (*Melissa officinalis*), coada calului (*Equisetum arvense*), patlagină (*Plantago major* sau *P. lanceolata*) sau urzică (*Urtica dioica*), la alegere.

Famiile care au suferit de vreo boală infecto-contagioasă în trecut vor primi în siropul cu extract de plante medicinale și hidrazidă izonicotinică 100 mg‰, iar dacă nu au avut semne clinice de boală dar au fost amplasate în focarul de boală vor primi o cantitate mai mică de hidrazidă izonicotinică — 50 mg‰. Toate familiile de albine dispuse pe o rază mai mică de 3 km de o stupină cu boala declarată vor fi tratate numai cu extract de plante medicinale. Aplicând tratamentul stimulo-profilactic (cu extract de plante și hidrazidă izonicotinică 50 mg‰) cu privire la puietul văros va fi redusă substanțial această epizootie care impacientează pe majoritatea apicultorilor noștri.

În cazul când apar unele forme ușoare de puiet văros, prin tratarea lor cu sirop de zahăr cu extract de plante medicinale și hidrazidă izonicotinică 100 mg‰, se pot obține, după părerea noastră, rezultate bune și la un preț derizoriu.

Noi o să verificăm experimental această ipoteză care se bazează de altfel pe

cunoașterea proprietăților profilactice și terapeutice ale substanțelor active din plante și a chimioterapicului amintit. Formele grave de puiet văros vor fi tratate cu Thiabendazol (Thibenzole R) recomandat de Nicolae Ilieșiu de la Institutul Internațional de Tehnologie și Economie Apicolă și experimentat de dr. Stela Șerbănescu de la Stațiunea centrală de cercetări pentru apicultură și sericicultură, în doza de 1 g ‰ din care se vor administra câte 100 g zahăr pudră cu medicament, de 7 ori la interval de o săptămână.

Metoda a dat rezultate bune dar medicamentul amintit este destul de costisitor, mai ales dacă se folosesc concentrații mari de substanță totală pentru tratamentul complet al acestei boli (Apicultura nr. 10 pag. 28—30 anul 1972).

Centrul de studii, proiectări și învățămînt apicol al Asociației Crescătorilor de Albine din R. S. România și Laboratorul de patologie al Stațiunii centrale de cercetări pentru apicultură și sericicultură vor continua cercetările în problema puietului văros și vor elabora o metodă eficientă și mai puțin costisitoare în combaterea acestei boli, ameliorînd metoda amintită (la care vor participa în primul rînd cercetătorii care au experimentat-o) sau elaborînd formule noi.

Am dori ca apicultorii care vor avea în stupinele lor forme grave de puiet văros să ne trimită probe (fagure cu puiet bolnav 10/10 cm) pe adresa Centrului de studii, proiectări și învățămînt apicol — Laboratorul de analize — bd. Ficusului nr. 42 sector 1 București, pentru a le putea studia și pentru a urmări eficacitatea măsurilor de combatere a acestei boli. În măsura posibilităților ne vom deplasa pe teren pentru a sprijini acțiunea de combatere a puietului văros și a bolilor infecto-contagioase ale albinelor, atunci cînd vom fi solicitați. Pînă atunci se recomandă folosirea metodelor amintite de prevenire și tratament al puietului văros și rugăm apicultorii noștri cu experiență să ne comunice observațiile cu privire la rezul-

tatele obținute, să ne dea sugestii pentru a crea împreună o metodă complexă și eficientă în combaterea puietului văros. O astfel de metodă studiată în laborator și stupinele noastre experimentale va fi verificată pe scară largă în producție de către apicultorii din toate județele noastre, înainte de a fi generalizată pe scară națională. Chiar și după ce va fi generalizată, metoda va fi în permanență susceptibilă la îmbunătățiri și gata oricând să cedeze locul unei metode noi cu eficacitate sporită. Aceasta din urmă va trebui însă să treacă în mod obligatoriu prin aceleași filiere experimentale, pe care le-am indicat noi.

Deoarece în momentul apariției acestui articol, problema combaterii nosemozei va fi de actualitate, o să amintesc foarte

succint câteva date cu privire la tratamentul acestei boli.

În cazul apariției unor forme grave de nosemoză, se va administra fumidil B 0,5 g (din substanță totală) ‰ și hidrazidă izonicotinică 100 mg ‰ care se vor introduce în sirop de zahăr cu extract de plante medicinale.

Fiecare familie va primi 100 ml sirop medicamentos pentru fiecare interval cu albine, făcând în total 6 administrări (primele două tratamente se vor aplica la interval de 3 zile iar următoarele 4 la interval de o săptămână).

Vom reveni cu detalii în privința studiilor care s-au făcut în ultimii ani asupra îmbunătățirii metodelor de combatere a bolii albinelor, însoțite de recomandări practice.

EFICIENȚA TURTELOR ULEIOASE CU TERAMICINĂ-LOCAMICIN

ȘT. RAAB

str. Gării nr. 14, Chișineu-Criș
jud. Arad

Apicultorii noștri cunosc cauzele care generează bolile în prisacă. Știm de exemplu că loca este o boală contagioasă a puietului provocată de microorganisme dar știm că o serie de condiții contribuie la declanșarea bolii. Cercetarea nejustificată în timpul primăverii sau deranjarea înaintea culesului de la salcîm a ouibului poate provoca adeseori răcirea puietului.

Menținerea în prisacă a unor familii slabe și aplicarea diferitelor „trucuri de maestri”, procurarea unor utilaje din stupinele infectate, folosirea unor prese de faguri artificiali cu ajutorul cărora sate întregi își confecționează faguri artificiali sînt surse sigure de răspîndire în masă a locii la familiile de albine.

Folosirea de la caz la caz a unor substanțe chimice este o necesitate în agricultura contemporană, dar folosirea lor nehibzuită provoacă nu numai moartea în masă a albinelor și efectul scăzut al polenizării, dar pe lîngă pagubele provocate de intoxicații scade în mod simțitor și rezistența familiilor de albine față de boli.

Despre asemenea cazuri există o serie de sesizări în revista noastră, fenomene ce se observă și în propriile noastre stupini.

În anul 1972 nu am observat nici un caz de îmbolnăvire în stupina mea și nici în stupinile vecinilor mei. La primul control de primăvară — cînd vremea s-a stabilizat — nu am observat nici un semn de boală. La culesul de salcîm au fost repartizate în raza noastră trei stupini străine.

Imediat după culesul de la salcîm am observat trei familii bolnave.

Pentru cele 40 de familii am cumpărat 20 de turte cu teramicină, pe care

am procurat-o fără dificultăți de la centrul de desfacere al filialei noastre, care întotdeauna este bine aprovizionat cu tot ce ne este necesar în stupină.

Independent de starea familiilor am pus la fiecare familie câte o jumătate de turtă fără însă să desfac pachetul, tăindu-l în două. Albinele au preluat din medicament numai din partea secționată. Restul de turtă din pungile de polietilenă le-am înmuiat din când în când într-o căldare cu apă și după aceea le-am pus la loc. Am observat că albinele consumau mult mai lacom turtile.

Este de remarcat că turtile au fost consumate în raport cu puterea familiilor, dar în decurs de cel mult trei luni și cea mai slabă familie a consumat întreaga cantitate. La 12 zile după începerea tratamentului nu am mai observat nici o larvă bolnavă. Familiile s-au comportat în tot timpul sezonului absolut normal și nu am mai avut nici un caz suspect de boală.

Eu consider că în caz de locă turta de teramicină este cel mai eficace medicament, este ușor de administrat și are efect de lungă durată.

Cred însă că este necesar să atrag atenția colegilor mei apicultori că acest medicament miraculos (nu exagerez, dacă-l consider un panaceu) nu ne scutește de măsurile de prevenire de dezinfecție, de curățenie minuțioasă. Cine va lăsa totul pe seama medicamentului nu va ajunge la nici un rezultat. Nu trebuie neglijată schimbarea fagurilor la familiile însănoșite și nici transvazarea familiilor în stupi dezinfecțiați.

Altfel agentul patogen rămânând în stup poate oricând declanșa din nou boala. Datoria noastră a tuturor este de a lua toate măsurile de prevenire, dar dacă boala totuși apare, să nu ezităm cu aplicarea tratamentului arătat. Rezultatele vor fi cu siguranță dintre cele mai bune și sigure.

N.R. Nu se recomandă înmuierea turtelor uleioase. Familiile de albine de putere normăla, după o adaptare de cca. o săptămână, preiau suficient antibiotic pentru însănoșirea puileului.

Verificarea familiilor de albine la începutul primăverii

DISPOZITIV PENTRU ASIGURAREA STUPULUI RA. 1001 LA TRANSPORTUL ÎN PASTORAL

R. FISCHER

str. Gh. Doja nr. 31, Lugoj
jud. Timiș

În articolul de față voi prezenta un sistem nou de închidere a stupilor la transportul în pastoral în speranța că va fi aplicat și folosit și de alți apicultori.

Față de sistemele de închidere cunoscute dispozitivul conceput și construit de mine are trei avantaje și anume: este ieftin, ușor și sigur în exploatare. Dispozitivul este ieftin pentru că se compune din bandă de tablă de la ambalarea baloturilor de tablă (deșeu ce se găsește la toate depozitele ce manipulează tablă), două șirme de 5 mm grosime, două piulițe și două bucăți de

țeavă. Este ușor întrucât nu are nici un reper din metal masiv.

Este sigur în exploatare întrucât banda de tablă este rezistentă la tracțiune; practic nu am avut nici un caz când acest închizător ar fi cedat în timpul transportului.

Cheia pe care o folosesc la deschiderea stupului este tubulară, lungă, confecționată din țevă, special forjată după țesiturile „piuliței”. Piulițele nu sînt de fapt piulițe exagonale ci sînt niște piese cilindrice filetate interior M5 și țesite pe exterior pe două părți.

În continuare voi descrie amănunțit piesele din care este compus dispozitivul.

1. Piulița cu filet M5 confecționat din metal neferos (alamă, cupru sau bronz) cilindric, țesit pe două părți pentru a

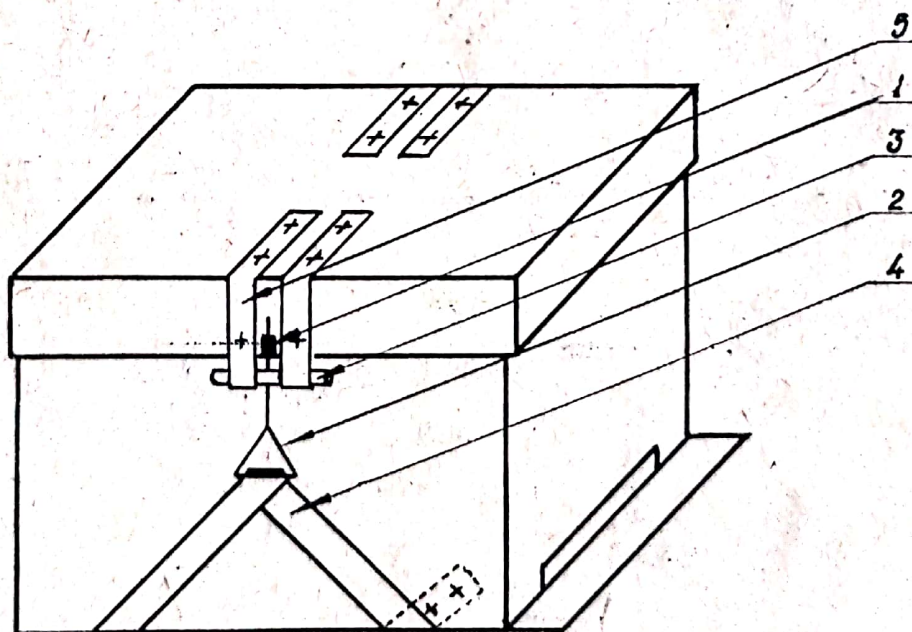

Fig. 1 — Dispozitivul fixat de stup : 1 — piuliță ; 2 — tija de stringere ; 3 — țeava suport ; 4 — banda de stringere inferioară ; 5 — banda de stringere superioară.

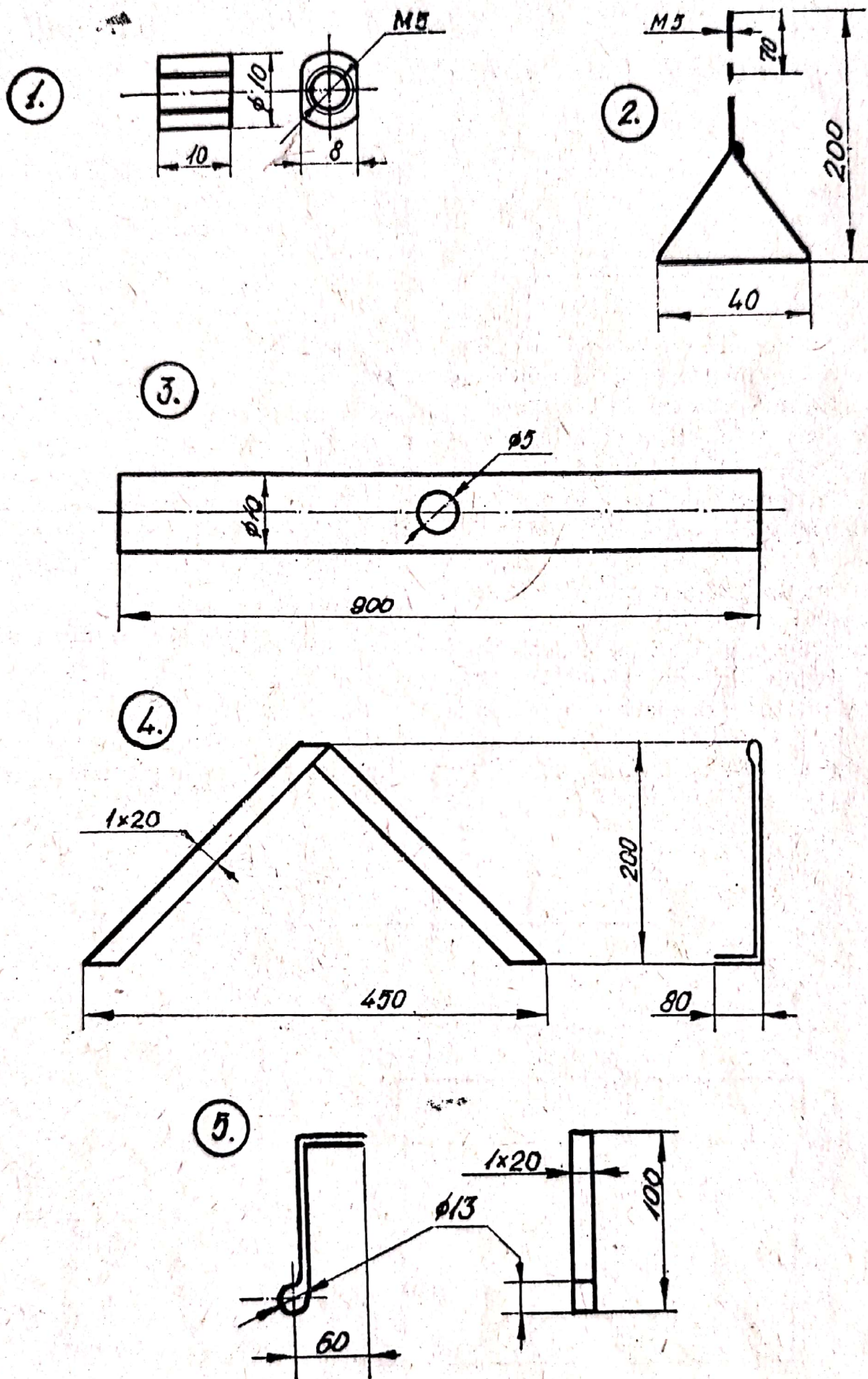

Fig. 2 — Pieseile din care este compus dispozitivul : 1 — piulița ; 2 — tijă de stringere ; 3 — țeava suport ; 4 — banda de stringere inferioară ; 5 — banda de stringere superioară.

putea fi manipulat cu o cheie tubulară lungă, special confecționată.

2. Tija de strângere este confecționată din oțel rotund $\varnothing$ 5 mm, în formă de triunghi, cu o tijă prelungită și filetată la capăt — filet M 5 pe o lungime de circa 70 mm. De observat că triunghiul echilateral este închis, iar capătul este prins cu sudură ca să nu se poată deschide.

3. Țeava suport este găurită la jumătatea lungimii cu un burghiu $\varnothing$ 5 mm pe unde va trece tija de strângere.

Această țeavă trebuie să fie de cel puțin 10 mm grosime dar să nu depășească 13 mm.

4. Banda de strângere inferioară este o bandă de tablă de 1 mm grosime (poate fi și 1,5 mm) și 20 mm lățime (poate fi și 30 mm) încovoiată la jumătatea lungimii în unghi. Cele două capete se îndoaie la 90° pentru ca banda să poată

fi fixată de fundul lăzii cu ajutorul a 4 cuișe sau șuruburi.

5. Banda de strângere superioară se confecționează din tablă de 1 mm grosime (sau 1,5 mm) și 20 mm lățime (sau 30 mm).

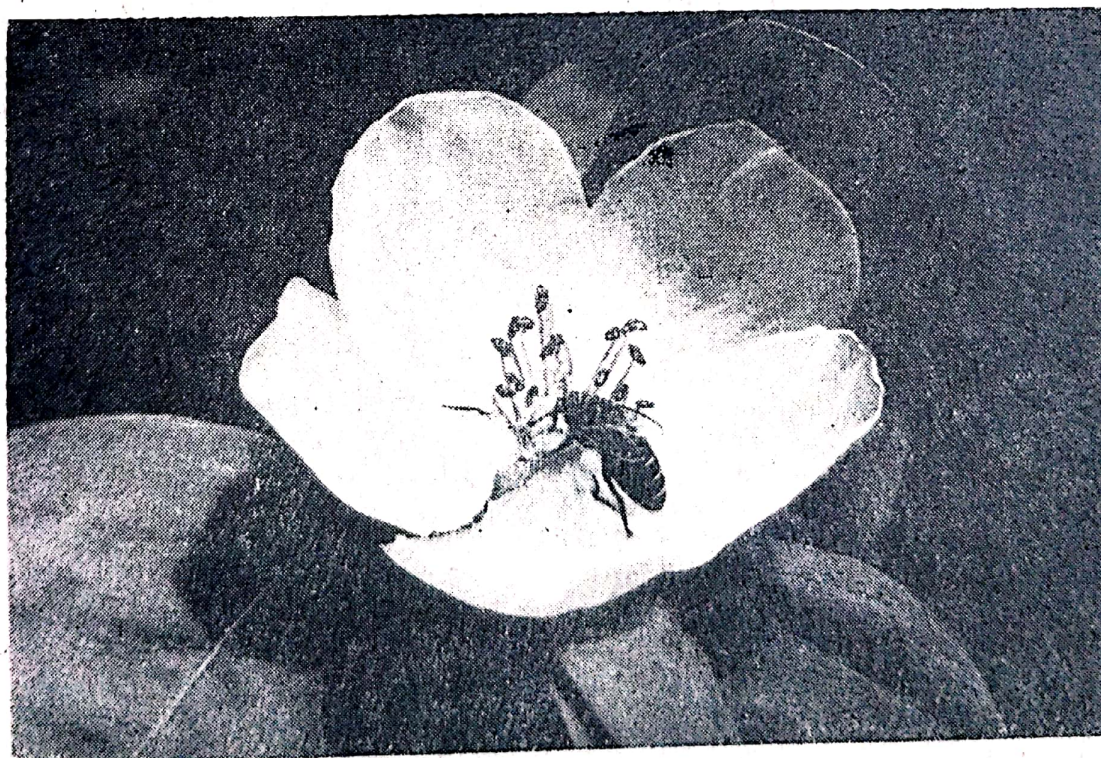
Se îndoaie la jumătatea lungimii până ce capetele se suprapun și se așază o piesă cilindrică de $\varnothing$ 13 mm în punctul de îndoire, obținându-se astfel locul pentru țeava suport (piesa nr. 3).

Se face apoi îndoirea de 90° pentru a putea fixa piesa de capacul lăzii cu două cuișe sau două șuruburi.

Aceste piese se pot confecționa din banda de tablă cu care sînt ambalate baloturile de tablă.

Dacă stupul este dotat cu un magazin sau două magazine, tija de strângere, adică piesa nr. 2 va avea altă lungime față de desen.

Dispozitivul poate fi adaptat la stupul multietajat, modificîndu-se anumite cote.

Albină cercetind floarea de gutul (foto V. CANTEA, Iași)

DIN EXPERIENȚA NOASTRĂ ÎN STUPĂRITUL PAVILIONAR

ȘT. NĂSTAC

Șeful Asociației Intercooperatiste
„APICOLA” NEAMȚ

Apicultura țării noastre a cunoscut în ultimii ani progrese însemnate datorită atenției de care se bucură din partea tuturor factorilor de răspundere, cât și a strădaniei harnicilor apicultori de a obține producții cât mai mari cu cheltuieli cât mai mici.

Este știut faptul că indiferent de tipul de stup folosit, numai familiile puternice pot asigura producții ridicate în condițiile unui an apicol normal.

În ultimii ani însă calamitățile naturale au fost nefavorabile unor producții ridicate chiar dacă familiile erau puternice. Acestor calamități naturale se adaugă stropirile culturilor și livezilor cu insecto-fungicide, ele făcându-se de multe ori fără ca apicultorii să fie avertizați iar urmările sînt cunoscute. Față de aceste situații se impun deplasări rapide ale stupinelor de la un cules la altul pentru a menține familiile de albine puternice, sănătoase, capabile de a da producțiile scontate. Din experiența mea de apicultor găsesc foarte necesar ca să se efectueze deplasarea familiilor de albine de la un cules la altul, înaintea terminării totale a culesului anterior (respectiv de la care se pleacă).

Toate aceste deplasări impun cheltuieli ridicate prin încărcări, descărcări, mijloace de transport care se găsesc greu, un volum mare de muncă și o uzură a familiilor de albine, toate acestea răsfrîngîndu-se asupra producției și prețului de cost pe unitatea de produs. În scopul înlăturării acestor neajunsuri și bazat pe faptul că familiei de albine

trebuie să-i asigurăm un cules continuu pe întreg sezonul activ, începînd cu anul 1970, am trecut la stupăritul pavilionar, care se bucură de mult interes din partea apicultorilor.

Într-adevăr despre acest sistem de stupărit se vorbește mai puțin, dar va cîștiga teren pe măsura convingerii apicultorilor de avantajele lui, cât și a posibilităților materiale de a construi pavilioane apicole. Personal sînt încurajat de avantajele acestui sistem; în fiecare an cu toate calamitățile suferite, am obținut beneficiu de 500 lei pe familia de albine și cu un efort mult mai mic.

Avantajele stupăritului pavilionar sînt următoarele:

- reduce cheltuielile de transport;
- mărește durata de folosire a stupilor;
- familiile de albine sînt protejate împotriva intemperiilor, fiind numai un perete de stup în exterior;
- în majoritate lucrările se pot face și pe timp nefavorabil;
- deplasările de la un masiv melifer la altul se fac rapid prin simplă remorcă, factor esențial în actuala situație de efectuare a transporturilor;
- se pot începe hrănirile încă de la primele zboruri de curățire sau mai devreme dacă impune situația, dat fiind faptul că se lucrează ca într-o încăpă;
- în cazul defectării mijloacelor de transport, se înlătură pericolul sufocării familiilor de albine datorită ventilației mărite prin eliminarea capacelor stupilor și mărirea sitei-podișor, peste care se pulverizează apă cu furtunul de la rezervorul cu apă cu care trebuie să fie dotat fiecare pavilion;

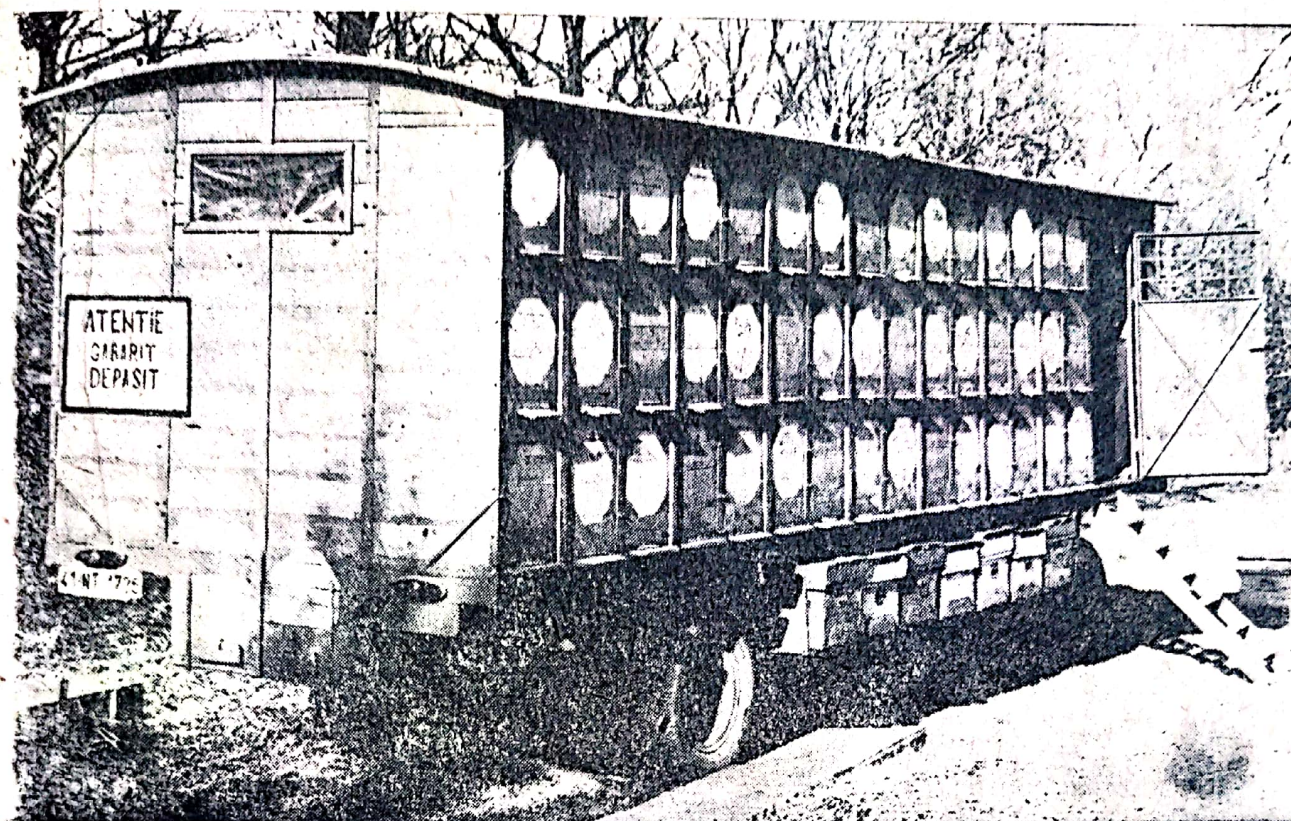

Fig. 1 — Pavilionul apicol al Asociației Intercooperatiste „Apicola” Neamț

— reduce foarte mult uzura familiilor de albine în pastoral, prin eliminarea operațiilor de încărcare și descărcare și a aprovizionării cu apă a familiilor de albine pe timpul transportului.

Vizitînd un număr însemnat de pavilioane apicole din țară, efectuînd totodată un valoros schimb de experiență, toți acești practicieni cu experiență nu renunță la stupăritul pavilionar datorită avantajelor de mai sus.

Metoda de lucru nu diferă mult de metodele de exploatare a familiilor de albine în stupi orizontali, deosebirea constă în organizarea cuibului în pat cald, în cazul cînd se lucrează cu o singură familie în stupul orizontal. De mult succes se bucură exploatarea familiilor cîte două în stupul orizontal cu 24 rame și cu cat, rama de la cat fiind cu spetezele laterale de 4,5 cm lățime pe toată lungimea, pentru a nu permite ouatul mătci.

Foarte mulți apicultori privesc cu neîncredere densitatea prea mare a albinelor, pe o unitate de suprafață mică la pavilioane, ei temîndu-se să nu se producă furțișaguri. Avînd în vedere că toate lucrările se execută în interior, iar albinele circulă în exterior, respectînd regulile generale de prevenire a furțișagului, nu ni s-a întîmplat niciodată să avem furțișag în pavilion, iar familiile de albine se dezvoltă normal pe toate nivelele (rîndurile de stupi).

Lucrînd în pavilioane cu două, trei și patru rînduri de stupi găsesc cel mai avantajos pavilionul cu două rînduri de stupi și cu maximum 60 familii de albine pentru zonele favorabile apiculturii și maximum 40 familii de albine pentru celelalte zone, astfel încît să se poată obține producții mari.

Desigur, sînt și unele dezavantaje, în special în sezonul de vîrf (lunile mai-august) cînd intervențiile în familii

sînt mai dese, temperatura ridicată din interior trebuie corectată printr-o ventilație bună, evitîndu-se curenții de aer. -

Imperecherea mătcilor nu este posibilă datorită aglomerării albinelor pe o suprafață mică, fiind absolut necesare lădițe cu nuclee iar mătcile de rezervă să existe în mod permanent.

Amplasarea lădițelor cu nuclee se face la distanțe mai mari de pavilioane pentru o bună reușită a împerecherii mătcilor și pentru evitarea furtişagului în perioadele lipsite de cules.

Celelalte dezavantaje cum sînt locul de amplasare cu suprafață plană, orientarea albinelor, căderile de albine pe timpul rece primăvara etc. sînt minime și pot fi înlăturate de orice apicultor cu experiență. Pentru a reduce din greutatea pavilionului și în general din prețul de cost, în cadrul Asociației

intercooperatiste „APICOLA” Neamț, în colaborare cu apicultorii salariați și în special cu apicultorii Timofte Ștefan și Ciobanu Nicolae, am construit un pavilion apicol cu trei nivele, pe rama STAS 4170—62, cu procedeul de lucru în pat cald, am renunțat la stupul propriu-zis, fiecare nivel constituind o ladă cu 15 despărțituri și avînd dimensiunile interioare ale stupului orizontal. Între nivele este lăsată distanța de 35 cm suficientă pentru lucru în familiile de albine.

Acest pavilion are în față cameră de lucru și pentru dormit, este prevăzut cu geamuri pentru a avea lumină suficientă iar sub culoarul de deservire se află magazia de materiale (între șasiu). Este dotat cu sistem de frînare, lumini și semnalizare, pentru transportul lui pe drumurile publice. Efectuîndu-se pe anul 1973 în pastoral cca.

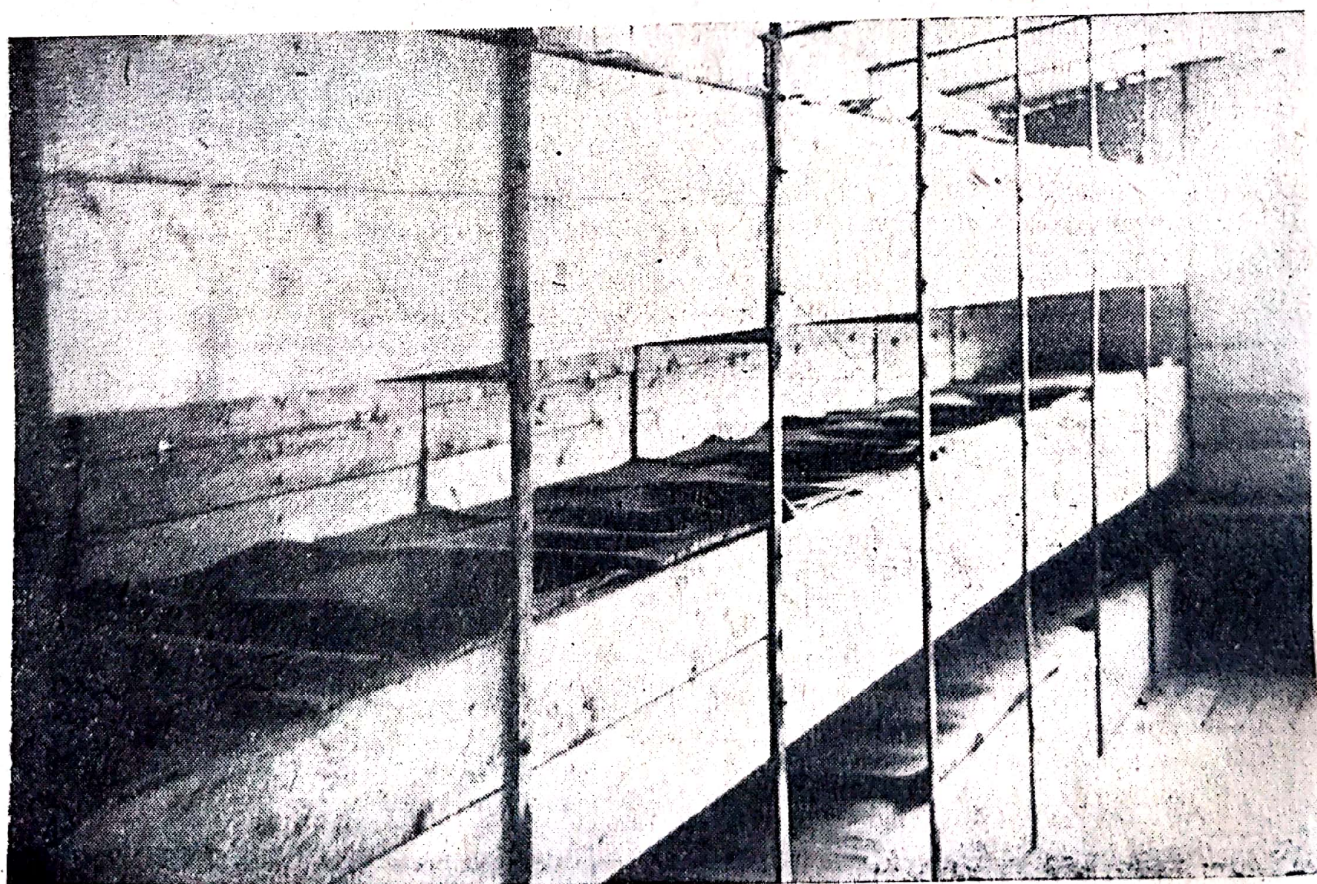

Fig. 2 — Aspect din interiorul pavilionului apicol

PROGNOZA ÎNFLORIRII SALCÎMULUI ÎN ANUL 1974 PENTRU PRINCIPALELE MASIVE MELIFERE DIN ȚARĂ

Pentru orientarea apicultorilor dăm mai jos datele cu privire la declanșarea înfloritului pentru principalele masive de salcîm, stabilite de Institutul de meteorologie și hidrologie în colaborare cu Stațiunea centrală de cercetări pentru apicultură și sericicultură.

MASIVUL	STAȚIA METEO APROPIATĂ	ÎNCEPUTUL ÎNFLORITULUI ÎN ANUL 1974
Bălănoaia	Giurgiu	9—12 mai
Turbatu	Giurgiu	9—12 mai
Groasa	Fundulea	10—14 mai
Ileana	Fundulea	10—14 mai
Moldoveni	Urziceni	12—16 mai
Dridu	Urziceni	12—16 mai
Perișorul	Mărculești	9—12 mai
Ștefan Vodă	Mărculești	9—12 mai
Tătaru	Făurei	13—16 mai
Mihai Bravu	Făurei	13—16 mai
Rușetu	Făurei	13—16 mai
Însurăței	Viziru	13—16 mai
Lișcoteanca	Viziru	13—16 mai
Comorova	Mangalia	14—16 mai
Negru Vodă	Adam-Clisi	13—16 mai
Basarabi	Adam-Clisi	13—16 mai
Ciuperceni	Calafat	5—8 mai
Poiana Mare	Calafat	5—8 mai
Băilești	Băilești	5—8 mai
Rojiștea	Caracal	9—12 mai
Celaru	Caracal	9—12 mai
Leu	Caracal	9—12 mai
Gruia	Tr. Severin	5—9 mai
Deveselu	Tr. Severin	5—9 mai
Cervenia	Alexandria	9—12 mai
Vișoara	Alexandria	9—12 mai
Putinești	Alexandria	9—12 mai
Hanu' Conachi	Galati	13—16 mai
Liești	Măicânești	14—18 mai
Bălăbănești	Măicânești	14—18 mai
Barcea	Tecuci	14—18 mai
Bîrlad	Bîrlad	15—19 mai
Carei	Satu Mare	6—10 mai
Valea lui Mihai	Săcuieni	6—10 mai
Silindru	Săcuieni	6—10 mai
Remetea Mică	Minș-Arad	8—10 mai
Ceacova	Oravița	6—10 mai

Pentru valorificarea superioară a pădurilor de salcîm care furnizează culesul II este necesar ca filialele județene ale Asociației Crescătorilor de Albine, prin punctele de prognoză și avertizarea culesurilor să urmărească îndeaproape dezvoltarea inflorescențelor la salcîm pentru a se da semnalul la începutul înfloririi acestora, în vederea deplasării stupinelor în momentul optim, conform repartițiilor primite.

A P I C U L T O R I I

**ASOCIAȚIA CRESCĂTORILOR DE ALBINE
DIN R.S. ROMÂNIA SOLICITĂ TUTUROR
APICULTORILOR SĂ CONTRIBUIE ACTIV
PRIN LIVRAREA PRODUCȚIEI CONTRAC-
TATE ȘI A CANTITĂȚILOR DE PRODUSE
DISPONIBILE LA REALIZAREA FONDULUI
DE STAT PENTRU PRODUSE APICOLE
PE ANUL 1974**

A P I C U L T O R I I

Livrați producția realizată de miere, faguri și secțiuni cu miere, ceară, polen, lăptișor de matcă prin cercurile apicole și filialele județene ale Asociației Crescătorilor de Albine care vă asigură :

- contravaloarea în bani a produselor predate
- ambalajele necesare pentru producția realizată
- repartizarea de vetre de stupină la principalele masive melifere
- aprovizionarea prioritară cu biostimulatori, faguri artificiali, unelte, utilaje, materiale și medicamente de uz apicol
- asistență tehnică gratuită

La principalele bazine melifere filialele județene ale Asociației asigură preluarea mierii din contractare și achiziție direct la locul de producție.

1000 km la culesul de salcâm de la Ivești jud. Galați, culesul de zmeură, județul Neamț și culesul de floarea-soarelui, jud. Brăila, am obținut producții bune, acoperind astfel cheltuielile de producție, cu toate că la floarea de zmeură culesul a fost complet calamitat.

La construirea pavilioanelor apicole, este bine să se țină seamă de o serie de factori importanți și anume :

- capacitate 40—60 familii de albine ;
- aerisire și luminozitate perfectă ;
- greutate și lungime nu prea mare, pentru a se putea intra pe toate categoriile de drumuri și a se putea amplasa pe locuri mici de refugiu dar acceptabile pentru albine ;
- în interior să fie spațiu suficient pentru lucru în familii, apicultorul să lucreze comod, iar între stupi pe ver-

ticală să existe suficient spațiu pentru hrăniri fără a deranja familia de albine și pentru pulverizare cu apă pe timpul transportului ;

— să fie dotat cu cameră de lucru-dormitor, magazie pentru materiale, iar pe părțile laterale sub podea, prins de șasiu să existe un rastel pentru lădițele cu nuclee în timpul transportului. Am enunțat doar unele aspecte ale stupăritului pavilionar, activitatea fiind mai vastă și specifică tipului de pavilion, metodei de lucru, experienței apicultorului, tipului de stup folosit etc. Fiecare apicultor care practică stupăritul pavilionar poate are de spus câte ceva în plus, și aceste opinii aș dori să apară în viitoarele articole ale revistei „APICULTURA“, dat fiind faptul că în fiecare an apare câte ceva nou în frumoasa noastră meserie de apicultor.

APICULTORII

- Livrarea mătcilor selecționate în anul 1974 se realizează numai prin filialele județene ale Asociației Crescătorilor de Albine sau cercurile apicole cu gestiune în ordinea cronologică a primirii comenzilor și a contravalorii respective.
- Nu se vor livra mătci la Combinatul apicol nici unui solicitator.
- Pentru procurarea necesarului dv. de mătci selecționate înscrieți-vă din timp, depunând și contravaloarea la filiala județeană sau cercul apicol cel mai apropiat.

SE IMPUNE O STRÎNSĂ COLABORARE ÎN ORGANIZAREA ȘI PRACTICAREA STUPĂRITULUI PASTORAL

Fără îndoială, nimeni din cei care cunosc apicultura sau activează în acest domeniu nu se îndoiește că stupăritul pastoral reprezintă singurul și cel mai eficient mijloc de valorificare a tuturor resurselor nectaro-polenifere din fondul melifer național. O indiscutabilă dovadă în acest sens o constituie faptul că marea majoritate a plantelor melifere din flora spontană și cultivată se găsesc în afara localităților unde sînt amplasate stupinele, practic ÎN AFARA RAZEI ECONOMICE DE ZBOR A ALBINELOR.

Măsurile luate și condițiile create de statul nostru prin acte normative pentru stimularea practicării stupăritului pastoral sînt cunoscute. Prin aplicarea lor de către unitățile agricole socialiste cu sector apicol și crescătorii de albine amatori au fost obținute producții sporite de miere, ceară și alte produse apicole, cît și considerabile producții suplimentare de semințe, fructe și legume ca urmare a polenizării saturate cu albine a culturilor agricole entomofile respective.

Aprecieri pozitive asupra lor au fost și sînt făcute de numeroși apicultori din diverse țări europene în care ramura creșterii albinelor în general și practicarea stupăritului pastoral în special nu se bucură de atîtea înlesniri ca la noi.

Cu toate acestea și deși atît Direcțiile Generale ale Agriculturii, Industriei Alimentare și Apelor din toate județele, celelalte instituții interesate și organizațiile teritoriale ale Asociației Crescătorilor de Albine din R. S. România, au manifestat o grijă permanentă pentru sprijinirea apicultorilor din toate sectoarele de a practica stupăritul pastoral cu maximum de eficiență, unele greutăți, neînțelegeri și pe alocuri — chiar abateri regretabile, n-au putut fi evitate. Pe scurt ele se referă la dăunătoarele aglomerări de stupine în deosebi la unele masive de salcîm și tei, mai mult sau mai puțin vestite, la o slabă sau chiar totală nevalorificare a numeroase suprafețe mai mici, care reprezintă însă valoroase surse de cules. N-au lipsit nici deplasări de stupine fără documente legale să îndreptățească amplasarea unor stupine în anumite vetre, o stare sanitară corespunzătoare a familiilor de albine etc. Datorită acestor situații anormale, an de an eficiența stupinelor în cauză a fost știrbită și s-au înregistrat pagube nedorite. S-au pierdut în acest mod însemnate cantități de produse apicole și cantități apreciable din producția vegetală suplimentară ca urmare a polenizării nesaturate sau lipsei de polenizare cu ajutorul albinelor a culturilor agricole entomofile respective. N-au putut fi evitate în totalitate nici intoxicațiile din perioadele combaterii dăunătorilor agriculturii și silviculturii.

Toate acestea se explică într-un singur mod: lipsa de colaborare a tuturor factorilor care au sarcina de a contribui la organizarea și practicarea stupăritului pastoral, la apărarea sănătății și a însăși vieții albinelor melifere.

Publicarea în întregime a ORDINULUI nr. 22 din 5 februarie 1974 al Ministerului Agriculturii, Industriei Alimentare și Apelor privind aprobarea regulamentului de organizare a stupăritului pastoral în R. S. România, cît și a Regulamentului respectiv s-a făcut în două scopuri:

— cunoașterea în amănunt a sarcinilor și responsabilităților ce revin unităților agricole de stat, cooperatiste și apicultorilor cu gospodării personale care deplasează stupii în pastoral în baza actelor normative în vigoare, ale unităților agricole beneficiare de efectul polenizării, SARCINILE UNITĂȚILOR AGRICOLE CARE FOLOSESC SUBSTANȚE TOXICE ÎN COMBATEREA DĂUNĂTORILOR UNOR CULTURI AGRICOLE, PADURI etc. CIT ȘI ALE CONSILIILOR POPULARE în raza cărora se aplică asemenea tratamente.

— mobilizarea apicultorilor de a veghea ca practicarea stupăritului pastoral să se desfășoare în conformitate cu prevederile legale în vigoare, de a veni ei însăși în sprijinul organelor care au sarcini de a organiza și participa la traducerea în viață a legislației respective, printr-o tot mai strînsă colaborare.

Principala și cea mai firească colaborare — considerăm noi — se impune între apicultori și organizațiile teritoriale locale ale Asociației Crescătorilor de Albine — CERCUL APICOL SAU FILIALA A.C.A. JUDEȚEANĂ în cauză, pe întreaga durată a organizării și efectuării stupăritului pastoral.

O temeinică colaborare între organele, unitățile și apicultorii care deplasează stupinele în pastoral va duce nemijlocit la lichidarea greutăților și multor nereguli, care se vor materializa în creșterea productivității stupinelor și muncii apicultorilor.

MINISTERUL AGRICULTURII, INDUSTRIEI ALIMENTARE ȘI APELOR

ORDIN Nr. 22

din 05 februarie 1974

privind aprobarea regulamentului de organizare a stupăritului pastoral în Republica Socialistă România

Ministrul agriculturii, industriei alimentare și apelor :

În vederea sporirii producției de miere, semințe și fructe prin valorificarea superioară a resurselor melifere, precum și polenizarea culturilor agricole entomofile cu ajutorul albinelor și în conformitate cu prevederile H.C.M. nr. 769/1963 privind unele măsuri pentru dezvoltarea apiculturii ;

Văzînd nota înregistrată sub nr. 39137/29.01.1974 ;

În temeiul Decretului nr. 14/1971 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Industriei Alimentare și Apelor, emite următorul

ORDIN :

1. Se aprobă Regulamentul privind organizarea stupăritului pastoral în Republica Socialistă România — anexă la prezentul ordin ;

2. Regulamentul aprobat stabilește condițiile generale pentru organizarea și practicarea stupăritului pastoral, obligatorii pentru unitățile de stat și cooperatiste cu sector apicol, precum și pentru crescătorii de albine cu gospodării personale.

3. Direcția producției animale și Direcția producției vegetale vor difuza și urmări aducerea la îndeplinire a prezentului ordin.

MINISTRU,
Angelo Miculescu

REGULAMENT

privind organizarea stupăritului pastoral în Republica Socialistă România

Stupăritul pastoral este un mijloc de valorificare superioară a tuturor resurselor melifere din țara noastră în vederea realizării unor producții ridicate de miere și ceară, precum și de sporirea producției de semințe, fructe și legume la unitatea de suprafață prin polenizarea cu ajutorul albinelor a culturilor agricole entomofile.

În scopul stabilirii sarcinilor și responsabilităților ce revin unităților apicole de stat, cooperatiste și a apicultorilor cu gospodării personale, ce deplasează stupii în pastoral și în baza dispozițiilor legale în vigoare s-a întocmit prezentul regulament.

I. Măsuri organizatorice

1. Anual, cu aprobarea consiliului popular județean, pînă la data de 5 ianuarie se vor constitui comisiile județene, de bază meliferă și stupărit pastoral.

Din componența acestor comisii vor face parte : un reprezentant al organului agricol

județean, care va îndeplini și funcția de președințe, precum și cîte un delegat din partea unităților agricole de stat, Inspectoratul silvic, Uniunii județene a cooperativelor agricole de producție, Uniunii județene a Cooperației de consum, Direcției județene de transporturi auto și filialei Asociației Crescătorilor de Albine (A.C.A.). Delegatul A.C.A. va îndeplini funcția de secretar al comisiei județene de bază meliferă și stupărit pastoral.

2. Pe baza documentației existente la inspectoratele silvice și la organele agricole județene, precum și din studiul bazei melifere elaborat de Institutul de cercetări, studii, proiectări și documentații silvice, comisiile vor întocmi balanța meliferă prin inventarierea resurselor melifere din cadrul județului respectiv, atît pentru flora meliferă cultivată, cît și pentru cea spontană, stabilind astfel prin estimatie, capacitatea nectariferă și nu-

mărul de stupi ce poate fi deplasat în pastoral în fiecare masiv melifer.
Pentru folosirea rațională a întregului potențial melifer încărcătura la ha, cu familii de albine, va fi:

— la salcâm 14—18 familii albine/ha	— în raport cu condițiile locale (vîrsta plantațiilor, densitatea acestora condițiile de vegetație și de sol)
— la tei, 6—10 familii albine/ha	„
— la floarea-soarelui, 1—2 familii albine/ha	„
— la bostănoase, 0,5 familii albine/ha în culturi intercalate și 1—2 familii la culturi pure	„
— la leguminoase perene, 4—6 familii albine/ha	„
— la plante medicinale și aromatice, 3—4 familii albine/ha	„
— la zmeuriș, 3—5 familii albine/ha	„

Pentru alte plante melifere, în funcție de condițiile locale se va stabili încărcătura la hectar de către comisiile județene de bază meliferă și stupărit pastoral.

3. Pentru ca operațiunea de repartizare a masivelor melifere să decurgă în bune condițiuni, comisia județeană de bază meliferă și stupărit pastoral trebuie să aducă din timp la cunoștința unităților deținătoare de stupi, cît și apicultorilor cu gospodării personale din județul respectiv, termenele de depunere a cererilor în vederea obținerii repartițiilor și să desfășoare lucrările în cadrul termenelor prevăzute în anexa la prezentul regulament.

Unitățile agricole și silvice își vor rezerva pentru stupinele proprii și ale unităților din sector, inclusiv din alte județe, care au nevoie și folosesc culturi și masive melifere în raza județului respectiv, suprafețe cu plante melifere din fondul agricol și respectiv forestier propriu, comunicînd în scris comisiilor județene de bază meliferă și stupărit pastoral, suprafețele rezervate, numărul familiilor de albine și locul de amplasare al vetrelor, precum și disponibilul de bază meliferă ce trebuie repartizat acestor sectoare, cu specificarea masivelor respective.

După repartizarea masivelor melifere pe plan județean, excedentul sau deficitul se va comunica în cadrul datelor prevăzute în anexă, comisiei centrale de bază meliferă și stupărit pastoral.

Autorizațiile pentru stupărit pastoral vor fi emise de comisiile județene beneficiare cu avizul comisiilor județene care primesc stupi

în pastoral, acordîndu-se prioritate repartiției de vetre pentru stupinele silviculturii, agriculturii de stat și cooperatiste, cooperației de consum și altor unități socialiste.

Toate autorizațiile emise de comisia județeană vor purta viza delegatului inspectoratului silvic, care face parte din comisia județeană de bază meliferă și stupărit pastoral a județului furnizor.

4. Pentru asigurarea și ușurarea căilor de acces la masivele melifere mari, în scopul folosirii integrale a tuturor suprafețelor, cît și pentru dezaglomerarea anumitor suprafețe ușor accesibile, organele agricole județene, inspectoratele silvice, unitățile socialiste, precum și filialele A.C.A. de comun acord — în condițiile legii — pe baza unui plan de măsuri, vor colabora pentru amenajarea drumurilor de acces existente, folosind posibilitățile locale, precum și pentru asigurarea a cît mai multe surse de apă potabilă (prin amenajarea de puțuri) răspîndite uniform pe întreg masivul melifer.

5. Deplasarea stupilor în pastoral va fi însoțită de certificat de sănătate, eliberat de medicul veterinar din circumscripția în raza căreia se află stupina și care, potrivit Decretului nr. 167/1955 cu privire la organizarea apărării sănătății animalelor, are valabilitate de 30 zile.

Această operațiune trebuie precedată de controlul sanitar-veterinar de primăvară efectuat de către medicul veterinar al circumscripției veterinare, la care vor fi antrenate și echipele de specialiști ale Asociației Crescătorilor de Albine constituite în acest scop. Potrivit prevederilor Decretului nr. 167/1955, stupinele la care s-au înregistrat boli, vor primi repartiții pentru suprafețele rezervate pe vetrele de carantină stabilite pentru astfel de stupine, care vor fi permanent controlate de medicul veterinar din circumscripția cea mai apropiată.

6. După obținerea repartițiilor, delegații unităților socialiste și reprezentanți ai apicultorilor cu gospodării personale care deplasează stupinele, împreună cu secretarii comisiilor județene de bază meliferă și stupărit pastoral și delegatul ocolului silvic teritorial, se vor deplasa la masivele melifere repartizate, în vederea recunoașterii și fixării vetrelor.

7. În perioada practicării stupăritului pastoral unitățile agricole și silvice, uniunile județene ale Cooperației de consum și filialele A.C.A. pentru apicultorii cu gospodării personale, vor depune la autobazele de reședință, pînă la data de 5 a fiecărei luni, planurile operative de transport pentru luna următoare, iar cu cel puțin 5 zile înainte de sfîrșitul fiecărei luni se va întocmi graficul de transport cu nominalizarea perioadelor din cursul lunii pentru care se solicită mijloacele de transport.

Transportul stupilor se va efectua în conformitate cu prevederile convenției încheiate

între Centrala de transporturi auto din cadrul Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor și Asociația Crescătorilor de Albine, prevederi ce se vor aplica la transportul stupilor proprietatea unităților agricole și silvice, unităților cooperăției de consum și altor unități socialiste, precum și apicultorilor cu gospodării personale.

Ținând seama de importanța ce o prezintă polenizarea cu ajutorul albinelor a culturilor agricole entomofile în obținerea de recolte bogate, este necesar ca organele agricole județene să acorde tot sprijinul și să urmărească obținerea în timp util a mijloacelor de transport corespunzătoare, antrenând la aceasta și delegatul întreprinderii județene de transporturi auto, care este membru în comisia județeană de bază meliferă și stupărit pastoral.

II. Perioada activă de stupărit pastoral

1. În baza repartițiilor primite de la comisia de bază meliferă și stupărit pastoral, unitățile socialiste și crescătorii de albine își vor instala stupinele pe vetre, respectând parcelele și bornele fixate cu ocazia recunoașterilor făcute. Vetrele vor fi marcate cu tablete care vor indica denumirea unității sau a crescătorului de albine și numărul familiilor de albine ce vor fi amplasate.

2. Asigurarea aprovizionării stupinelor la masivele melifere cu alimente și articole de strictă necesitate, se va face de către Uniunea județeană a Cooperăției de consum, în raza căreia se află masivul melifer.

Filiarele A.C.A. și organizațiile Cooperăției de consum vor asigura aprovizionarea cu bidoane, unelte, utilaje, precum și obiecte mărunte de inventar apicol.

3. În vederea prevenirii intoxicării familiilor de albine cu ocazia efectuării stropirilor cu substanțe chimice ce se folosesc în agricultură și silvicultură pentru combaterea dăunătorilor și bolilor în lanuri, livezi, și păduri, unitățile socialiste și alți deținători, care execută aceste tratamente, vor aduce la cunoștința consiliilor populare data aplicării tratamentului, suprafețele, natura și remanenta substanțelor folosite precum și modul de aplicare (avion, stropiri mecanice). Acestea au obligația să anunțe apicultorii din raza comunei, în scris, prin luare de semnătură, conform Ordinului nr. 362/18.VI.1959 al Ministerului Agriculturii, Industriei Alimentare și Apelor.

III. Valorificarea și recoltarea mierii

Unitățile cooperăției de consum și filiaarele A.C.A. vor lua măsuri pentru organizarea unui număr corespunzător de centre sezoniere de achiziții la toate masivele melifere la care se deplasează stupinele socialiste și ale apicultorilor cu gospodării personale din județul respectiv.

Aceste centre vor fi dotate cu un număr suficient de bidoane, cântare, refractometre

și toate utilajele necesare recepționării cantitative și calitative a produselor apicole. Achizitorii și recepționerii unităților CEN-TROCOOP și filialelor A.C.A. vor fi temeinic instruiți asupra cunoașterii condițiilor de calitate a produselor, precum și acelea de condiționare, depozitare și livrare.

IV. Alte măsuri

1. Pentru asigurarea culesului de întreținere în perioadele cu goluri de cules, organele agricole județene, vor recomanda unităților socialiste ca în limita posibilităților să creeze asolamente furajero-melifere cu plante furajere de nutreț ca: leguminoase anuale cu facelia, porumb cu floarea soarelui, porumb cu sulfină albă anuală sau cu alte plante melifere care constituie o importantă sursă de nectar și polen.

2. Se va acorda o atenție deosebită valorificării florei montane, zmeurișului, zburătoarei, florei de fineață și în special a rezervelor de mană din pădurile de conifere și de foioase pentru obținerea mierii de mană.

3. Abaterile de la prezentul regulament cu privire la:

- deplasarea stupinilor fără autorizație de stupărit pastoral;

- deplasarea stupilor fără certificat sanitar-veterinar;

- nedeclararea imediată a suspiciunilor de boli în timpul deplasării stupilor;

- nerespectarea vetrelor și a distanțelor necesare față de drumurile publice stabilite de comisiile județene de bază meliferă și stupărit pastoral pentru fiecare unitate socialistă sau a apicultorilor cu gospodării personale;

- nerespectarea dispozițiilor privind păstrarea inventarului comun, protejarea plantațiilor existente de pe vetrele stabilite pentru fiecare unitate etc.

- împiedicarea prin orice mijloace a practicării stupăritului pastoral, vor fi pedepsite conform prevederilor privind constituirea și sancționarea contravențiilor la normele sanitar-veterinare zootehnice și silvice, aprobate prin Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 2492/1969 și 920/1973.

4. Măsurile indicate în regulamentul de față sînt valabile pentru organizarea stupăritului pastoral pe tot sezonul apicol.

Comisiile județene de bază meliferă și stupărit pastoral vor analiza și rezolva operativ toate problemele ce se ivesc pe teren în legătură cu practicarea stupăritului pastoral.

Problemele ce nu pot fi soluționate în cadrul comisiei județene de bază meliferă și stupărit pastoral vor fi trimise spre rezolvare comisiei centrale de bază meliferă și stupărit pastoral de pe lângă Ministerul Agriculturii, Industriei Alimentare și Apelor.

T A B E L
privind pricipalele lucrări pregătitoare pentru
campania de stupărit pastoral

Nr. crt.	Lucrările	Salcîm I și II	Tei	Zmeuriș și fineață	Floarea soarelui și alte culturi
1.	Inventarierea resurselor melifere	10.I.	10.I.	10.I.	10.I.
2	Depunerea cererilor pentru stupărit pastoral la comisia județeană	10.I.	10.I.	10.I.	10.I.
3.	Raportarea la comisia centrală a balanței melifere cu menționarea disponibilului sau deficitului de masiv melifer	31.I.	31.I.	31.I.	31.I.
4.	Comisia centrală va analiza și comunica comisiilor județene repartizarea pe județe a disponibilului de bază meliferă	25.I.— 7.II.	25.I.— 7.II.	25.I.— 7.II.	25.I.— 7.II.
5.	Emiterea autorizației de către comisia județeană de bază meliferă și stupărit pastoral	1.III.	1.III.	1.III.	1.III.
6.	Recunoașterea vetrelor repartizate de către județele beneficiare pentru masivele melifere republicane	15.IV.	15.IV.	15.IV.	15.IV.

ASPECTE DIN MUNCA ȘI REZULTATELE ACTIVITĂȚII CERCLUI APICOL TIMIȘOARA

V. POPESCU

Secretarul Cercului apicol Timișoara
str. Izlaz nr. 70, Timișoara, jud. Timiș

În vederea creării condițiilor necesare realizării și depășirii planului tehnico-organizatoric, de învățămînt, propagandă și planului economic, atît Comitetul filialei județene A.C.A. Timiș, cît și comitetul cercului apicol Timișoara și-au conjugat eforturile ca prin organizarea exemplară a muncii de propagandă apicolă să mobilizeze întreaga masă de apicultori pentru găsirea și aplicarea celor mai eficiente procedee tehnice de valorificare a tuturor surselor nectarifere, în vederea obținerii unui volum sporit de produse apicole necesare fondului centralizat al statului și consumului propriu. Ca primă și permanentă preocupare a fost atragerea în rîndurile membrilor Asociației de noi apicultori, al căror număr, în anul 1973 a fost de 76 cu 691 de familii de albine, față de sarcina de 40 membri ce i-a revenit cercului nostru, obținîndu-se o depășire cu 90%, astfel că numărul membrilor cercului apicol Timișoara s-a ridicat în prezent la 933 cu un număr de 15 644 familii de albine. Un merit deosebit pentru atragerea de noi membri l-a avut tovarășul Benea Trofin, membru în comitetul cercului Timișoara.

Tot în scopul atragerii de cît mai mulți adepți spre frumoasa îndeletnicire apicolă, în cursul anului 1973, s-a înființat o stupină didactică cu 100 de familii de albine în cadrul Institutului Agronomic Timișoara, care își desfășoară activitatea sub directa supraveghere și îndrumare a tov. dr. ing. Carmen Spătaru, președinta filialei A.C.A. județul Timiș. De asemenea cu sprijinul Comitetului executiv al Consiliului Asociației, a luat ființă un centru zonal de selecție și creștere a mătcilor, cu un număr de 25

familii de albine, care este condus de experimentatul apicultor Sabin Munteanu, membru al comitetului cercului apicol Timișoara.

O atenție deosebită s-a acordat prevenirii bolilor la albine, fapt pentru care s-au organizat periodic ședințe cu întreaga masă de apicultori, la care cadre competente de înaltă specialitate au conferențiat despre cauzele bolilor, felul acestora și modul de tratare a lor. Concomitent s-a acționat asupra descoperirii și combaterii bolilor prin echipe voluntare permanente și s-au elaborat materiale de specialitate care au fost publicate prin presă și revista *Apicultura*. În acest sens putem cita articolul **Măsurile de prevenire și combatere a bolilor albinelor** de dr. Traian Cioloca, publicat în revista *Apicultura* nr. 9 din 1973. Datorită acestor măsuri susținute, cu ocazia examinării mării majorități a familiilor de albine, s-a constatat o reducere simțitoare a bolilor, în sensul că boli cum ar fi loca americană, loca europeană au fost depistate cu totul sporadic, iar proprietarii stupinelor în care s-au constatat astfel de cazuri au fost îndrumați din punct de vedere tehnico-veterinar apicol, stupinele lor fiind ținute sub control pînă la lichidarea cazurilor de boală. O contribuție substanțială cu rezultate salutare pe linia prevenirii, depistării și tratării bolilor la albine a avut-o în mod meritoriu tov. dr. Traian Cioloca.

Pentru obținerea de producții apicole cît mai mari, ținînd seamă de caracteristicile geografice ale județului Timiș, care nu dispune de o bază meliferă dezvoltată pentru marile culesuri — salcîm și tei — ca județele limitrofe, apicultorii au fost îndrumați și sprijiniți în practicarea stupăritului pastoral, în alte județe, deplasîndu-se la salcîm I în județul Mehedinți un număr de 29 apicultori cu 1 342 familii de albine și la

saloim II, tei și zmeură în județul Caraș-Severin un număr de 56 apicultori cu 2 593 familii de albine, iar în județul nostru s-au deplasat pentru polenizarea culturilor agricole entomofile și recoltarea nectarului florii-soarelui un număr de 148 apicultori cu 4 654 familii de albine.

De asemenea, tot în vederea măririi potențialului producției de miere și produse apicole, cercul apicol Timișoara a distribuit membrilor săi pentru anul 1973, cantitatea de 21 980 kg. biostimulatori (zahăr apistim, zahăr candi și șerbet), beneficiind cu precădere apicultorii contractanți pentru produse apicole la fondul centralizat al statului, apicultorii începători și apicultorii cu stupine bolnave.

Urmare acestor măsuri organizatorice precum și a aplicării de către un mare număr de apicultori din cadrul cercului apicol Timișoara, a unor metode de lucru experimentate în stupinele proprii, planul economic al cercului nostru a fost realizat și depășit la principalii indicatori, astfel: la material biologic s-a depășit de 6,6 ori sarcina de plan; la ceară s-a realizat în proporție de 150%; la boștină, s-a realizat integral, iar la propolis s-au realizat 23 kg fără sarcină de plan. La produsul miere cercul apicol Timișoara n-a realizat preluarea la nivelul sarcinii, datorită preluării de către cercul apicol Gătaia a unor cantități de miere de la apicultorii contractanți ai cercului Timișoara, depășind astfel sarcina de preluare cu 240%, ceea ce a influențat negativ asupra realizărilor cercului nostru. Cumulându-se însă sarcinile și preluările ambelor cercuri, realizarea lor la produsul miere este de 105,7%.

Tot la acest produs, ca un fapt pozitiv, reliefăm devotamentul manifestat de unii apicultori față de Asociația noastră, prin predarea la fondul centralizat al statului, peste contract sau chiar fără contractare, a unor însemnate cantități de miere, din care exemplificăm numai câteva cazuri: Gheorghe Blidiung 500 kg, Ioan Petrică 400 kg, Năstase

Bobescu 300 kg, Leontina Vlădulescu 253 kg; Constantin Mihut 200 kg și alții.

Un accent deosebit s-a pus pe ridicarea nivelului cunoștințelor tehnice ale apicultorilor, membri ai Asociației, în care scop în cursul anului 1973, am organizat și ținut un număr de 5 conferințe cu teme apicole, două consfătuiri de producție cu schimburi de experiență la Ferma apicolă a Inspectoratului silvic Timiș, din Pișchia.

Totodată, s-a reorganizat și popularizat prin presa locală, cabinetul tehnic apicol, prin care s-a acordat săptăminal asistență de specialitate. Pe această linie s-a evidențiat ca un bun cunoscător și îndrumător în tainele apiculturii tov. Victor Veină, conducătorul tehnic al cabinetului.

De asemenea, în scopul lărgirii orizontului cunoștințelor teoretice și practice ale apicultorilor, comitetul cercului apicol Timișoara a intensificat pe toate căile munca de popularizare a valoroaselor publicații lunare, revistele **Apicultura** și **Méhészet**, reușind ca față de un plan de 126 abonamente să realizăm 150, ceea ce reprezintă 120%.

La obținerea acestor rezultate, în activitatea cercului nostru ne-am bucurat în mod permanent de sprijinul moral, tehnic și de înaltă principialitate în rezolvarea problemelor cu care am fost confrunțați, de către conducerea filialei județene și în special de tov. ing. Carmen Spătaru, care nu și-a precupețit eforturile pentru îmbunătățirea muncii apicole din raza cercului și județului nostru.

Activitatea desfășurată în anul 1973 de cercul apicol Timișoara a fost analizată în ultima adunare generală ordinară a membrilor cercului nostru din 23 decembrie 1973, care, în urma dezbaterii și aprobării dării de seamă, precum și a raportului comisiei de cenzori, a adoptat un plan de măsuri concrete pentru îmbunătățirea muncii din anul 1974 a noului comitet, astfel încât munca noastră să se ridice la înălțimea aprecierii de care se bucură apicultura din țara noastră.

O CONSACRARE CE FACE CINSTE APICULTURII

C. L. HRISTEA

B-dul George Coșbuc nr. 33
sectorul 5 — București

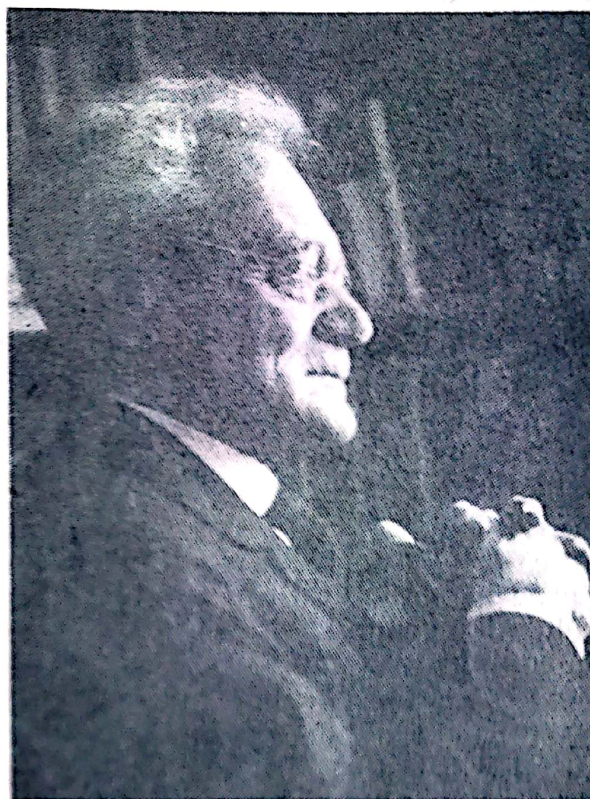
Alegerea și decernarea unui premiu Nobel echivalează astăzi cu o adevărată consacrare a unor oameni de știință și artă care prin lucrările sau descoperirile lor au adus contribuții de mare valoare la progresul omenirii.

Printre premიაții Nobel ai anului 1973 este și savantul octogenar prof. Karl von Frisch, care a onorat zeci de ani catedra de zootehnie a Universității din München — R. F. Germania.

Înalta distincție i-a fost acordată pentru contribuțiile deosebit de valoroase aduse în domeniul apiculturii și anume lucrări asupra vieții și comportamentului albinelor. Astfel și apicultura intră pe largă poartă a disciplinelor ce preocupă lumea științifică.

Acest modest savant a avut de mic copil o mare pasiune pentru animale. Născut la 20 noiembrie 1886 în Austria, avea la vârsta de șase ani o mică grădină zoologică în camera lui, îngăduită de o mamă înțeleghătoare care era la rîndu-i o iubitoare a animalelor. Micul cercetaș căuta ouă de păsărele și le punea la clocit; avea un acvariu cu pești diferiți cît și numeroase insecte, a căror viață o urmărea cu atenție. El însuși mărturisește: „aceste ființe erau pentru mine izvor de bucurii și fără să-mi dau seama era o minunată școală de observații“.

De atunci a început să se ocupe de viața albinelor. Le-a studiat timp de 40 de ani, privindu-le prin geamul stupilor de observație și făcînd diferite comunicări concretizate pînă la urmă într-o valoroasă carte cu titlul: *Viața albinelor și obiceiurile lor particulare*. În această lucrare Karl von Frisch dovedește că albinele au un adevărat limbaj prin care comunică celor din stup locul, distanța și specia de floare de la care s-a cules

Karl von Frisch

nectarul. Într-adevăr, acesta are mirosul său specific după floarea de la care albina l-a cules și îl împărtășește celor ce o înconjoară, miros pe care cercetașa l-a luat și pe haina păroasă a trupului, atunci cînd s-a adîncit în corola parfumată a florii de unde a luat și pulberea colorată a polenului și nectarul din potir.

Pentru a da indicații precise asupra acestor date, albinele cercetașe, sosite în stup cu gușa plină, execută pe fagure un anumit dans circular, ori balansat în forma cifrei 8, dans care stimulează și excită pe cele ce o înconjoară.

În special dansul balansat se aseamănă cu două semicercuri apropiate unele de altele, executate cu mișcări tremurînde: primul coboară de sus în jos, iar cel vecin urcă de jos în sus. Cu cît mișcarea tremurîndă și durată cursei balansate ale diametrelor va fi mai mare ca număr de tremurături, cu atît albinele înconjurătoare înțeleg care este distanța spre sursa de hrană: sînt numeroase?

O CONSACRARE CE FACE CINSTE APICULTURII

C. L. HRISTEA

B-dul George Coșbuc nr. 33

sectorul 5 — București

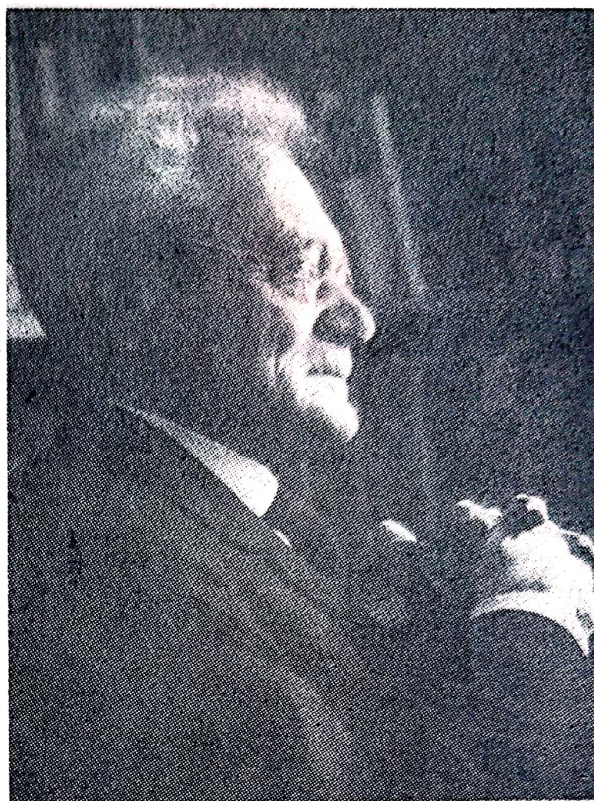
Alegerea și decernarea unui premiu Nobel echivalează astăzi cu o adevărată consacrare a unor oameni de știință și artă care prin lucrările sau descoperirile lor au adus contribuții de mare valoare la progresul omenirii.

Printre premiații Nobel ai anului 1973 este și savantul octogenar prof. Karl von Frisch, care a onorat zeci de ani catedra de zootehnie a Universității din München — R. F. Germania.

Înalta distincție i-a fost acordată pentru contribuțiile deosebit de valoroase aduse în domeniul apiculturii și anume lucrări asupra vieții și comportamentului albinelor. Astfel și apicultura intră pe largă poartă a disciplinelor ce preocupă lumea științifică.

Acest modest savant a avut de mic copil o mare pasiune pentru animale. Născut la 20 noiembrie 1886 în Austria, avea la vârsta de șase ani o mică grădină zoologică în camera lui, îngăduită de o mamă înțeleghătoare care era la rîndu-i o iubitoare a animalelor. Micul cercetaș căuta ouă de păsărele și le punea la clocit; avea un acvariu cu pești diferiți cit și numeroase insecte, a căror viață o urmărea cu atenție. El însuși mărturisește: „*aceste ființe erau pentru mine izvor de bucurii și fără să-mi dau seama era o minunată școală de observații*“.

De atunci a început să se ocupe de viața albinelor. Le-a studiat timp de 40 de ani, privindu-le prin geamul stupilor de observație și făcînd diferite comunicări concretizate pînă la urmă într-o valoroasă carte cu titlul: *Viața albinelor și obiceiurile lor particulare*. În această lucrare Karl von Frisch dovedește că *albinele au un adevărat limbaj* prin care comunică celor din stup locul, distanța și specia de floare de la care s-a cules

Karl von Frisch

nectarul. Într-adevăr, acesta are mirosul său specific după floarea de la care albina l-a cules și îl împărtășește celor ce o înconjoară, miros pe care cercetașa l-a luat și pe haina păroasă a trupului, atunci cînd s-a adîncit în corola parfumată a florii de unde a luat și pulberea colorată a polenului și nectarul din potir.

Pentru a da indicații precise asupra acestor date, albinele cercetașe, sosite în stup cu gușa plină, execută pe fagure un anumit dans circular, ori balansat în forma cifrei 8, dans care stimulează și excită pe cele ce o înconjoară.

În special dansul balansat se aseamănă cu două semicercuri apropiate unele de altele, executate cu mișcări tremurînde: primul coboară de sus în jos, iar cel vecin urcă de jos în sus. Cu cit mișcarea tremurîndă și durata cursei balansate ale diametrelor va fi mai mare ca număr de tremurături, cu atît albinele înconjurătoare înțeleg care este distanța spre sursa de hrană: sînt numeroase?

distanța e mică; sînt puține? — distanța e mare. Cercetătorul le-a și numărat: cînd sursa e la 100 m depărtare de stup numărul tremurărilor sînt de 9—10 pe secundă; la 500 m distanță albina cu nectar execută numai șase mișcări pe secundă; la 1 000 m numai cinci, iar la 10 000 face o singură mișcare lentă pe secundă.

Indicațiile date nu reprezintă pentru albine distanța în metri, așa cum o măsurăm noi, ci în raport de cheltuiala de energie necesară parcurgerii distanței pînă la locul de cules, deci a consumului de miere pe care orice albină o ia în gușă în momentul cînd pleacă la cules, miere care este elementul creator de energie pentru zbor.

În ce privește distanța de urmat, albina cu nectar dă indicații luînd poziția soarelui drept busolă, indicînd prin dans unghiul pe care albinele din stup trebuie să-l urmeze în zborul lor spre sursa de hrană. Ele interceptează indicațiile primite la ieșirea din stup, văzînd soarele în aceeași poziție cum l-a văzut și aducătoarea de nectar în cursul zborului ce ea l-a făcut de la stup la locul de cules.

Cum albinele posedă „memorie”, cele ce pleacă înregistrează mirosul nectarului adus în stup cît și cel îmbibat pe haina păroasă a albinei cu nectar.

Astfel, prin două căi, una privind distanța și direcția iar alta mirosul florii, albinele plecate găsesc curînd sursa de hrană, pe care o aduc în stup.

Ceea ce a stîrnit și mai mult curiozitatea entomologilor privitor la descoperirea acestui limbaj a fost cînd Karl von Frisch a adăugat un indiciu și mai de necrezut: *că albinele își fac comunicări sonore între ele*. Dacă locul de cules se află în direcția soarelui dansul este orientat spre partea superioară a fagurelui și invers, cînd soarele este în partea opusă, dansul este orientat spre partea inferioară a fagurelui, emițînd vibrații de diverse tonalități.

S-a iscat o mare dispută între cercetători, cînd Karl von Frisch a enunțat constatările sale. Pînă la urmă însă cei

mai mulți s-au raliat punctului său de vedere. Ceva mai mult, cercetătorul Esch a recunoscut că odată cu dansul executat albinele produc rafale de tonuri în vibrații. *Acestea sînt semnele de mobilizare a albinelor aflate în stup și care așteaptă pe cele cercetașe să le aducă proba palpabilă a hranei aflate pe cîmp*. Pe parcurs s-a dovedit că albina are o „memorie” deosebit de activă păstrată cu milioane de „amintiri” în general cromozomale, „amintiri” folosite în diverse situații și care în final — așa cum o spun acum o seamă de cercetători — pot fi considerate ca un fel de „inteligență” specifică.

De pildă, prof. Grassé de la Academia franceză spune clar că „*nici o ființă din lume nu realizează o arhitectură așa de perfectă împreună cu o comportare așa de superioară ca albinele*”.

Venerabilul savant de la München, făcînd sute de încercări și marcînd pe torace mii de albine pentru a le putea urmări și individualiza, a stabilit cum ele păstrează uimitor în „memorie” locurile unde au găsit timp îndelungat în urmă o sursă importantă de hrană, la care se reîntorc, în nădejdea că o vor mai găsi.

De asemenea memoria culorilor este următoarea: dacă se oferă albinelor miere într-o farfurioară albastră care este așezată între alte zeci de farfurioare de alte culori, pline cu miere, albinele se vor duce la cea albastră; chiar dacă farfurioara albastră este goală și așezată între altele cu miere albinele o caută pe aceasta, o cercetează, pînă cînd văzînd zădărnicia muncii lor, o părăsesc.

Diviziunea activității în stup este neîntrecută în economia de energie ce ele și-o păstrează pentru un cules; ele n-o cheltuiesc la împlinire oricînd și oriunde. Familia își trimite afară, din zori, cercetașele într-un număr redus; ele caută pretutindeni, află și constată valoarea meliferă a florilor, procentul de zahăr pe care-l au și dacă nu corespunde nu-l iau, dar nici nu se întorc la

stup pînă nu găsesc pe cele mai bogate în nectar. Numai cînd ele sosesc în stup mobilizarea se face așa cum am arătat și armata culegătoarelor se îndreaptă spre sursa de hrană indicată. Sînt lucruri uimitoare pe care marele savant le-a descoperit în timpul lungilor și numeroaselor sale observații și cercetări, pe care urmașul său la catedră prof. M. Lindauer le amplifică. Din ce în ce mai mult și mai des se ivesc noi indicații că albinele au un discernămint. Este o problemă care pînă acum în urmă era tabu. Nimeni nu îndrăznea să o atingă, fără a fi bănuț de antropomorfism. Iată însă că elevii lui Karl von Frisch pășesc în arenă. M. Lindauer, studiind un roi ieșit și prins pe creanga unui arbore din prisacă, vede cum cercetașele trimise în diferite direcții se întorc și fiecare execută pe suprafața ciorchinelui roiului dansuri felurite, indicînd fiecare alte direcții spre care ele ar fi aflat loc potrivit pentru noua așezare a roiului. Roiul nu pleacă pînă cînd toate aceste cercetașe nu execută același dans în unison, căzînd de acord asupra locului considerat ca cel mai potrivit. Prof. M. Lindauer scrie răsplat : „albina meliferă este o ființă deosebit de favorabilă pentru lămurirea mecanismelor ce stau la baza acumulării de informații în celulele nervoase ale procesului de învățare“. Ceva mai mult, la un simpozion ținut la stațiunea franceză de apicultură de lângă Paris, în 1969, savantul F. Ruttner spune : „O albină poate învăța foarte repede să recunoască o culoare, în timp ce altele vor folosi de 2—3 ori mai mult timp pentru a ajunge la același rezultat ; acestea sînt

albine proaste“. La această observație directorul stațiunii, vestitul cercetător J. Louveaux adaugă : „există un exemplu pe care-l datorăm lui von Frisch — el a observat că atunci cînd albinele își fac ghemotoacele de polen în coșulețele de la picioare, unele sînt foarte îndemnatice și fac foarte repede ghemotoace mari și de forme regulate pe cînd altele „nu știu“ să lucreze și fac ghemotoace mici și de forme neregulate“.

Cunoscutul biolog francez L. Roussy făcînd apologia albinei într-un lung studiu care ar răpi prea mult loc prezentului articol, trage o concluzie foarte îndrăzneată scriind : *albinele își pot asocia amintirile pentru a întreprinde acte noi și inteligente. Inteligența albinei nu se aseamănă întru nimic cu a noastră ; ea este probabil un simț special și foarte particular pe care noi ca oameni nu-l putem înțelege nici defini și nici califica“.*

Karl von Frisch este un deschizător de drumuri în cunoașterea vieții albinelor. Ceea ce a făcut el prin descoperirile sale uimitoare lasă deschisă poarta cercetării multor probleme în care se bîjbiie, dar care pînă la urmă vor fi ele adevăruri de nezduncinat. Și nu va fi departe timpul, căci noi stuparii trăim o viață aparte. Prisaca e loc de meditație, de adîncire în tine însăți pentru a-ți înțelege rostul în viață, chemare ce ești obligat să o îndeplinești muncind ca și albina în folosul celor de o seamă cu tine, pentru binele tuturor din preajma ta și a celor ce te vor urma.

Așa a făcut și Karl von Frisch căruia îi aducem aici prinosul nostru de laudă și cinstire.

ÎN VIZITĂ LA APICULTORII CUBANEZI

Med. vet. ILIE OGRĂDA
Asociația Crescătorilor de Albine

Relațiile de colaborare economică și tehnică pe care Asociația Crescătorilor de Albine din R. S. România le întreține cu alte țări, oferă prilejul multor apicultori români să presteze servicii sau să-și desăvârșescă pregătirea în afara hotarelor țării și chiar ale continentului nostru.

Am avut fericita ocazie să iau contact cu o apicultură mult diferită de a noastră și, prin aceasta, deosebit de interesantă pentru noi: apicultura de tip tropical.

După un zbor de 13 ore, întrerupt de o scurtă escală în Elveția și o ședere de 2 zile în Spania — necesară pentru schimbarea avionului — am descins într-un miez de noapte pe aeroportul din Havana, făcând cunoștință cu aerul cald, umed, și îmbibat cu efluvii marine, pe care urma să-l respir timp de 40 de zile.

Au urmat apoi deplasări îndelungate de-a lungul și de-a latul țării, vizitarea a numeroase stupine, examinarea acestora din punct de vedere sanitar veterinar, schimbarea de opinii — atât la fața locului, cât și în adunări ulterioare — în legătură cu cele mai potrivite metode și mijloace de combatere a bolilor existente și pentru practicarea cât mai eficientă a stupăritului.

Ceea ce-l frapează din primul moment

Monumentul lui José Martí din Havana

în Cuba pe un apicultor european este vegetația luxuriantă ce fișnește de pretutindeni, marea varietate a plantelor producătoare de nectar și polen, capacitatea secretoare uimitoare a acestor plante. Așa de pildă, am văzut în provincia Las Villas un copăcel (*Donbeja wallickii*) a cărui înflorescență își udă mina cu nectar atunci când este scuturată în palmă.

Principala resursă meliferă este poliflora spontană, respectiv nectarul cules concomitent de la ierburi (din care cele mai răspândite sînt *Rivea corymbosa*, *Ipomoea triloba*, *Gliricida sepium*, *Lippia dulcis*, *Vigniera helianthoides*) și de la pilcurile răzlețe de copaci (palmieri, cocotieri și pomi fructiferi răzleți — există cca 30 specii de pomi fructiferi), la care se adaugă suculele dulci ale trestiei de zahăr, ce mustește timp de 2—3 zile din cioturile rămase după tăiere (menționez că recoltarea trestiei de zahăr se face eșalonat începînd din octombrie și pînă în martie). A doua categorie de resurse melifere o constituie masivele ce permit obținerea de miere monofloră, acestea fiind livezile de citrice, pădurile de eucalipt și o plantă răspîndită pe suprafețe mari în zona de coastă, denumită popular „mangle prieto” și științific *Avicenia nitida*.

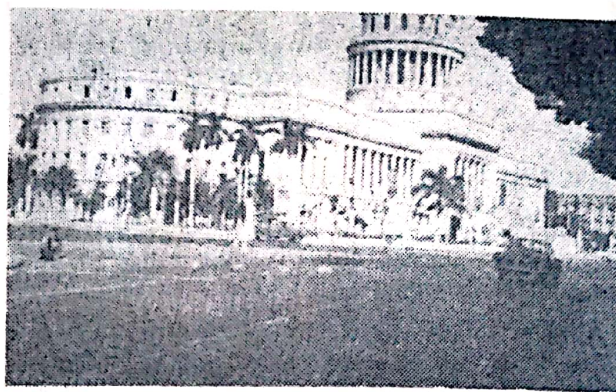
Datorită unor factori favorabili și puțin variabili (ploi abundente și o temperatură ce variază în jur de 17°C „iarnă” și de 30°C în celelalte anotimpuri), înflorirea plantelor mai sus amintite se eșalonează de-a lungul unor mari perioade de timp, permițînd albinelor să activeze continuu, cu o intensitate ce nu diminuează decît în intervalul iunie-august cînd căldurile sînt ceva mai mari și ploile mai puține.

În aceste condiții naturale, deosebit de prielnice, nu este de mirare că producția de miere ce se obține de la o familie de abine este de cca 65 kg, variînd de la o stupină la alta între 60—100 kg în sectorul de stat și între 30—

60 kg în sectorul particular. Cît privește ceara, producția planificată este de 1,3 kg de familie pentru sectorul de stat și de 0,800 kg pentru sectorul individual (în medie 2 tone ceară la 100 tone miere).

Referitor la boli, izolarea geografică a țării, absența anotimpului de iarnă și starea de activitate permanentă în care se găsesc familiile de albine au făcut ca numărul maladiilor să fie aici redus, lipsind o mare parte din cele care afectează țările europene, cum ar fi de exemplu nosemoza, acarioza loca americană, puietul în sac, boala neagră etc. La ora actuală nu au fost depistate în Cuba decît loca europeană și puietul văros (aceasta într-o măsură foarte redusă) iar dintre dăunători molia de ceară, precum și o specie de furnici mici care omorîă albinele pentru a-și depune ouăle în corpul lor. În mod practic, adevărații dușmani ai albinelor cubaneze sînt loca europeană și molia de ceară. Caracteristice pentru țările tropicale sînt pagubele produse de Galeria melonella, pagube care nu se limitează numai la degradarea fagurilor ci se extind în mare măsură și asupra puietului; cauza constînd din urdinișele și cuiburile largi, menținute ca atare pentru asigurarea ventilației. Într-un mare număr de stupi se pot observa rînduri de celule incomplet căpăcite, în care puietul a fost omorît de către larvele moliilor, care trec dintr-o celulă în alta, perforînd pereții acestora.

În legătură cu aceste boli, gazdele au manifestat un viu interes pentru metodele aplicate în țara noastră, precum și pentru preparatele medicamentoase moderne folosite de noi (locamicin pastă și pulvere, galecid ș.a.) apreciîndu-le ca raționale și în măsură să asigure succesul unor eventuale acțiuni de eradicare. Depănînd amintirile și impresiile cu care m-am întors din Republica Cuba nu pot să nu menționez prietenia cu care am fost întîmpinat pretutindeni în această țară, expresie a strînselor legături și a considerației reciproce statornicite între popoarele noastre. Multiple și felurite au fost manifestările acestei

Vedere din Havana — Capitoliul

prietenii însă ceea ce m-a impresionat în mod deosebit a fost intenția gazdelor mele de a-mi face cunoștință cu tot ce are țara mai frumos și mai interesant; acesta fiind un dar de o neasemuită valoare, avînd în vedere renumele de „perlă a Atlanticului“ de care se bucură Cuba. Contribuie la acest renume:

- specificul arhitectural al Havanei, în care vilele înecate în verdeață constituie caracterul dominant, iar blocurile masive, plămuite cu o fantezie proprie ce desfide idea de ansamblu, este doar element de contrast;

- climatul blînd în care cele patru anotimpuri se contopesc într-o vară continuă;

- vegetația permanent abundentă și pîlcurile de pomi roditori răspîndiți pretutindeni, care transformă întreaga țară într-o imensă grădină;

- farmecul de vîs al plajelor, fiecare avînd un specific propriu: întinderi imense de nisip fin și o apă de cleștar, molcomă, ce se adîncește pe nesîmțite (Varadero, Santa Maria), lagune adăposite în dosul briurilor de corali, în care valul tună, iar viața mișună, poliformă și multicoloră (Santa Lucia), sau lacuri interioare, create prin zăgăzuirea apelor de munte (Minerva).

Pentru frățescul salut pe care apicultorii cubanezi și reprezentanții acestora

- Marrero și Carloș — m-au investit să-l transmit stuparilor români și pentru frumoasele și trainicile amintiri pe care mi le-au prilejuit, exprim și cu această ocazie călduroase mulțumiri.

MOZAIC

● Transvazarea familiilor de albine în stupi curați și dezinfectați reprezintă una din principalele reguli pentru menținerea igienei în stupină și apărarea sănătății albinelor în perioada de primăvară.

— Transvazarea familiilor de albine în stupi curați și dezinfectați în perioada de primăvară se efectuează în zilele călduroase și liniștite prin luarea tuturor măsurilor privind prevenirea furtişagului.

● Familiile de albine puternice de la care se ridică periodic câte 1—2 faguri cu puiet căpăcit pentru întărirea familiilor care rămân în urmă cu dezvoltarea, pe lângă faptul că nu slăbesc se mențin în stare de activitate normală, pot valorifica în condiții optime culesurile timpurii.

— Pentru a se obține efectul dorit la întărirea familiilor slabe și mijlocii cu puiet căpăcit ridicat din familiile puternice în locul fagurilor cu puiet căpăcit ridicat din cuiburile acestora se introduc faguri cu puiet necăpăcit ridicat din cuiburile familiilor care se întăresc.

● Primul număr al revistei noastre **Apicultura** a apărut în ianuarie 1926. Prin urmare în anul 1975 vom aniversa împlinirea unei jumătăți de secol de existență a sa în slujba propășirii apiculturii prin popularizarea a tot ce a însemnat nou și progresist în domeniul creșterii și întreținerii familiilor de albine.

● Prin transportarea stupinelor pentru polenizarea livezilor cu pomi fructiferi se asigură familiilor de albine un bogat cules de polen și nectar care în mod normal se finalizează cu o dezvoltare rapidă. O RECOLTA DE 100—300 g POLEN ȘI 4—6 kg MIERE MARFA, de la o familie de albine.

— Amplasarea stupinei transportate în vederea polenizării cu albinele a livezilor cu pomi fructiferi se face la marginea sau mijlocul livezilor respective, cu respectarea normelor privind numărul de familii de albine necesar la polenizarea saturată a unui hectar de livadă, **PRINTR-O STRINSĂ COLABORARE CU ORGANELE CARE FOLOSESC SUBSTANȚE TOXICE ÎN COMBATEREA DAUNATORILOR ACESTORA.**

● Al XXV-lea Congres al Federației Internaționale a Asociațiilor de Apicultură — APIMONDIA se va organiza la GRENOBLE (Franța) în luna august 1975.

● Pentru dezvoltarea normală a familiilor de albine se impune o deosebită atenție măririi spațiului necesar a activității de ouat a mătciilor, creșterii de puiet, depozitării proviziilor de polen și nectar, precum și **PENTRU SATISFACEREA CERINȚELOR DE A PRODUCEREA CEARA ȘI CLADI FAGURI NOI.**

— Mărirea spațiului din cuiburile familiilor de albine în perioada de primăvară se efectuează la început prin introducerea de faguri artificiali de o parte și alta a cuibului (între ultimul fagure cu puiet și cel mărginaș cu provizii), când timpul frumos și călduros s-a statornicit și **CIND ALBINELE BENEFICIAZĂ DE UN BUN CULES DE ÎNȚETINERE.**

● Simpozionul de Apiterapie (Madrid, 25—28 octombrie 1974) care se organizează în prezent de APIMONDIA, în colaborare cu Asociația apicultorilor din țara gazdă — SPANIA — va avea ca temă producerea, recoltarea și folosirea lăptișorului de matcă, a polenului și propolisului.

● Albinele găsesc primăvara în natură și aduc în stupi cantități de polen care depășesc cu mult cerințele de consum și limitele unei rezerve normale de păstură în cuiburile familiilor de albine respective; se ajunge astfel la blocarea fagurilor din cuib cu păstură și restrângerea alarmantă a ouatului mătciilor, fapt care influențează negativ dezvoltarea lor.

— Instalarea colectoarelor de polen pentru reținerea unei părți din prețiosul produs — **POLENUL RECOLTAT DE ALBINE** — reprezintă singurul mijloc de a preveni blocarea cuiburilor cu păstură, de a realiza importante venituri prin valorificarea polenului și crearea unei rezerve de polen pentru a fi administrată albinelor în perioadele deficitare.

● În anul 1973 nu a apărut în revista **API-CULTURA** nici o informație referitoare la activitatea filialelor județene A.C.A. Alba, Argeș, Bihor, Bistrița-Năsăud, Caraș-Severin, Cluj, Covasna, Dolj, Galați, Gorj, Hunedoara, Ialomița, Maramureș, Olt, Satu-Mare, Sibiu, Suceava, Tulcea și Vrancea, deși aveau toate motivele să împărtășească altora din experiența lor.

Invităm comitetele acestor filiale să folosească în consecință numerele următoare ale revistei noastre.

● După datele statistice întocmite de Ministerul Agriculturii din Japonia în anul 1972 se aflau în această țară 250 000 familii de albine cu o producție de 8 000 tone miere pe an. Pentru satisfacerea cererilor crescînde de miere destinată consumului intern se importă anual 24 000 tone miere. În ultima vreme apicultorii japonezi au produs și valorificat

APICOL

de asemenea lăptișor de matcă care s-a folosit deopotrivă ca aliment și medicament (T. Sakai și I. Okada — Japonia — *Apiacta* nr. 1/1974, p. 48).

● **Prețul de desfacere al mierii.** În Franța, în luna noiembrie 1973, prețul mierii la consumator a oscilat, între 12—19 F/kg (brad : 18 F/kg ; rosmarin și salcîm : 15—19 F/kg ; lavandă : 15—19 F/kg ; toate florile 12—14 F/kg). În R. F. Germania prețul mierii din toate florile a oscilat între 6,20—6,80 DM/kg, iar la cea de brad între 10,00—11,00 DM/kg. În Mexic (iulie—august 1973) prețul mierii a fost în jur de 900 dolari S.U.A./tona, iar în septembrie a oscilat în jur de 1000 dolari S.U.A./tona.

După datele furnizate de presa apicolă americană, în lunile iulie—august 1973, prețul mierii a oscilat în jur de 860 dolari/tona, iar către sfîrșitul anului a evoluat de la 1200 dolari/tona la 1500 dolari/tona. În țările din Europa centrală prețul mierii în luna august 1973 a oscilat între 1180—1260 dolari S.U.A./tonă (*Revista APIACTA* nr. 1/1974, pagina 22).

● **La EXPOZIȚIA UNIVERSALĂ DE LA PARIS DIN ANUL 1906**, apicultura românească a fost reprezentată cu demnitate de către 69 crescători de albine din fostele județe Fălciu, Ialomița, Ilfov, Mehedinți, Mûscel, Prahova, Putna, R. Sărat, Tulcea, Vaslui, Vîlcea și Vlașca (Dimitrie Olănescu : **Raport asupra României la Expoziția universală din Paris, 1906**, cit. Fl. Begnescu). Aprecierea contribuției apicultorilor români la popularizarea — cu acest prilej — a avantajelor albinăritului în lume este confirmată — printre altele — de acordarea unui număr de 4 medalii de argint, două de bronz și două mențiuni.

● **PLANTE NECTARO-POLENIFERE** deosebit de valoroase pentru apicultură care înfloresc în luna aprilie : **arțar american** (30—100 kg miere/ha), **cais** (25—40 kg miere/ha), **cireș** (20—40 kg miere/ha), **corcoduș** (25 kg miere/ha), **corn** (20 kg miere/ha), **măceș** (10—20 kg miere/ha), **paltin de cîmp** (100—200 kg miere/ha), **paltin de munte** 200—300 kg miere/ha), **păpădie** (200 kg miere/ha), **piersic** 20—40 kg miere/ha), **prun** (20—30 kg miere/ha), **salcie** (100—200 kg miere/ha), **urzicuță** (50—60 kg miere/ha), **vișin** (30—40 kg miere/ha), **zălog** (100—120 kg miere/ha).

C. A.

La cules de nectar (foto N. IONESCU, Slobozia, jud. Ialomița)

DOCUMENTAR APICOL

Redactat de Institutul Internațional de
Tehnologie și Economie Apicolă al Apimondiei
București

Cînd se îmbolnăvesc mătcile de nosemoză? *)

H. SHIMANUKI
T. LEHNMERT
S.U.A.

Statele Unite produc anual aproximativ 1—1,5 milioane de măci, care sînt folosite în primul rînd pentru nevoile proprii, iar o parte exportate în Canada. Jay (1967) a arătat că 10% din mătcile care intrau în Manitoba erau infectate cu *Nosema apis* Zander. La măci, nosemoza este deosebit de gravă că poate duce la vătămarea ovarelor, la depunerea de ouă care nu eclozionatează și în cele din urmă influențează înlocuirea mătcilor (Massanein, 1951).

Am urmărit așadar să stabilim cînd se produce infectarea lor și cum poate fi împiedicat procesul de infectare.

În experiențele noastre s-au folosit 24 nucleei (ministupi). Stupi asemănători sînt folosiți de crescătorii de măci pentru împerecherea acestora. Înainte de experiență nucleei au fost populați cu albine adulte și cu puieț. 20 nucleei au fost stropiți cu spori de *Nosema apis* în doză de 5×10^8 per nucleu.

Cei 4 nucleei martori au primit în total 2,250 l sirop de zahăr conținînd în total 100 mg de fumagilină.

Cu excepția martorilor toate mătcile proaspăt eclozionate au fost introduse în nucleei stupi și ținute 4, 8, 12 sau 16 zile. Mătcile martor au fost transferate direct în coliviile de transport împreună cu cîte 6 lucrătoare proaspăt eclozionate și aprovizionate cu zahăr candi. Mătcile au fost ținute la temperatura de 34°C. După 14 zile toate mătcile au fost sacrificate și examinate pentru depistarea nosemozei. Scopul izolării timp de 14 zile a fost acela de a permite infecția să se dezvolte pînă la atingerea unui nivel ușor de constatat, care

în cazul nostru a fost de aproximativ 10^4 spori per matcă.

Nici una din cele 6 măci proaspăt eclozionate și ținute în cuști de transport timp de 14 zile nu a fost afectată de nosemoză (schema 1). În cazul nucleeilor tratați cu fumagilină am ținut 8 măci timp de 16 zile și nu am constatat nosemoză la nici una din ele, în ciuda faptului că avusese loc o infestare naturală, care în perioada de experiență a atins în medie 7—11 milioane de spori per lucrătoare.

Din 19 măci ținute în nucleei infectați timp de 16 zile fără a fi tratate cu fumagilină, 10 au fost infectate cu nosemoză. Cînd am redus perioada de izolare la 12 zile, au fost infectate 9 măci din 10. Cînd au fost izolate în nucleei timp de 8 sau 4 zile, proporția mătcilor infectate a fost de 6 din 9.

SCHEMA 1

Frecvența nosemozei la mătcile din nucleei infectați

Nr. de zile în nucleu	Măci testate	Măci infectate cu nosemoză
Măci proaspăt eclozionate		
0	6	0
Măci în nucleei inoculați		
16	19	10
12	10	9
8	9	6
4	9	6

a) Fiecare nucleu a primit cca 2,250 l sirop de apă-zahăr (1:1) conținînd 50 g fumagilină.

* Referat prezentat în cadrul sesiunilor plenare tehnice ale Congresului al XXIV-lea Internațional de Apicultură de la Buenos Aires, Argentina, oct. 1973.

Nu am putut constata un nivel critic al infecției cu Nosema la care toate mătcile din nucleii să fie infectate. Nici durata de izolare a mătcilor în nucleii la un loc cu lucrătoare infectate nu a fost proporțională cu numărul de măci care s-au infectat. Durata de izolare a mătcilor în nucleii de împerechere la crescătorii de măci variază în funcție de condițiile climatice și de crescători. Această perioadă este totuși rareori mai scurtă de 4 zile. Pentru că mătcile se pot infecta cu nosemoză în minimum 4 zile este absolut necesar să se administreze fumagilin în hrana familiilor infectate folosite pentru îngrijirea mătcilor în perioada de împerechere.

După ce am aflat că putem apăra mătcile împotriva nosemozei în timpul izolării lor în nucleii de împerechere, am trecut la cea de a doua perioadă de infecție posibilă și anume în timpul expedierii acestora. Mătcile sînt produse în regiunile de sud și de vest ale Statelor Unite și expediate în toată lumea. În general, mătcile pot ajunge la apicultorul din oricare parte a Statelor Unite în timp de 4 zile. Totuși unii apicultori țin mătcile izolate încă o perioadă oarecare înainte de a le introduce în familii. De aceea am încercat să stabilim dacă izolarea mătcilor în cuștile de transport împreună cu albinele infectate de nosemoză duce la infectarea lor. Am folosit atît măci împerecheate și neîmperecheate. Pentru a se asigura că erau necontaminate de nosemoză la izolarea în coliviile de transport pe timp de 4, 8 sau 12 zile, împreună cu lucrătoare, le făceam examenul coprologic. După aceea, coliviile erau ținute într-o încăpere la temperatura de 35°C și o umiditate relativă de 50%.

După perioada de izolare indicată, mătcile erau transportate într-o colivie din plasă de material plastic, perforată, la care se pune o bucătică de fagure conținînd sirop de zahăr și se introduc 15 albine proaspăt eclozionate necontaminate. Mătcile erau ținute în această colivie încă 2 săptămîni pentru a permite infecției să se dezvolte pînă la punctul cînd poate fi constatată.

Lucrătoarele însoțitoare au fost infectate prin administrarea masivă de spori de Nosema apîs albinelor proaspăt eclozionate. Aceste albine erau izolate timp de 1 săptămîină înainte de a fi folosite ca însoțitoare ale mătcilor.

Schema 2 prezintă rezultatele experiențelor efectuate. Cînd mătcile au fost izolate timp de 4 zile 15% din măci au fost contaminate atît în colivii cu 100% însoțitoare infectate cu nosemoză cît și în cele cu 50%. Cînd perioada de izolare a sporit la 8 zile, proporția

de măci infectate în ambele grupuri de colivii a fost de 30%. Cînd izolarea în coliviile de transport a durat 12 zile și toate cele 6 însoțitoare erau infectate cu nosemoză, mătcile s-au infectat în proporție de 60%. Totuși, cînd numai 3 din cele 6 albine însoțitoare erau infectate, chiar după 12 zile de izolare numai 20% din măci s-au infectat.

SCHEMA 2

Procentul de măci infectate cu nosemoză în timpul izolării în cuștile de transport.

Însoțitoare infectate % b)	Perioada de expunere (zile)		
	4	8	12
100	15 a)	30	60
50	15	30	25
0	0	0	0

a) Total : 20 măci

b) Fiecare colivie conținea 6 însoțitoare

Cînd mătcile au fost izolate împreună cu albinele necontaminate, timp de 4, 8 sau 12 zile, nu s-a infectat niciuna, indiferent de durata izolării.

Întîmplător, comparînd transmiterea nosemozei la mătcile neîmperecheate și la cele împerecheate, am constatat că în orice caz nosemoza a contaminat mai frecvent mătcile împerecheate.

Din experiențele făcute am constatat că nosemoza poate fi transmisă de lucrătoarele infectate, mătcilor din nucleii de împerechere, în interval de 4 zile după primul contact.

Totuși, în experiența noastră, probabilitatea ca mătcile să poată fi infectate pare întîmplătoare și nu necesar legată de perioada de izolare în nucleii de împerechere sau de intensitatea nosemozei din nucleii. Fumagilina s-a dovedit eficientă în prevenirea infectării mătcii, în ciuda prezenței bolii în populațiile de lucrătoare.

Mătcile sănătoase trebuie transportate împreună cu lucrătoarele însoțitoare necontaminate de nosemoză. Izolarea mătcilor timp de minimum 4 zile împreună cu 3 însoțitoare infectate din cele 6, a fost suficientă pentru ca mătcile să se infecteze în timpul transportului. De aceea, producătorii de măci trebuie să folosească ca însoțitoare în colivii, fie albine necontaminate, fie albine proaspăt eclozionate.

CALENDARUL APICULTORULUI

MAI

Familiile de albine care au iernat fără pierderi și sînt sănătoase tind și deseori ajung la dezvoltarea maximă. Această stare asociată și cu lipsa de cules favorizează de obicei manifestarea instinctului de înmulțire sau roire naturală. În unele localități albinele încă mai beneficiază, de un bun cules de polen. În toate zonele din țară apicultorii se pregătesc să valorifice cît mai economic culesul mare de la salcîm din localitate sau prin practicarea stupăritului pastoral. Pentru a face față acestor stări de lucruri și cerințe economice se recomandă:

- menținerea familiilor de albine puternice în stare activă prin schimbarea periodică a cîte 1—2 faguri cu puiet cîpăcit gata de eclozionare și albinele ce-i acoperă, sau albine tinere cu faguri conținînd puiet necăpăcit, fără albine, din familiile slabe, care — în acest mod — se întăresc și pot valorifica și ele economic culesul intens timpuriu;

- lărgirea în continuare a cuiburilor, însă numai în concordanță cu evoluția

culesurilor, dezvoltarea familiilor de albine și însușirile de a produce ceară și clădi faguri;

- continuarea folosirii colectoarelor de poten (cu excepția perioadelor de cules intens);

- pregătirea familiilor de albine pentru valorificarea în condiții optime a culesului de la salcîm: familiile slabe și incapabile de a valorifica independent culesul se unesc; cele mijlocii se întăresc pe seama celor puternice și predispuse la roit sau albinelor zburătoare din familiile ajutate în acest scop;

- se verifică, condiționează și eventual se completează inventarul apicol;

- se organizează și efectuează la timp transportul familiilor de albine în pastoral;

- se previne intoxicarea familiilor de albine cu substanțele chimice folosite în combaterea dăunătorilor agriculturii și silviculturii prin menținerea unei permanente legături cu unitățile în cauză și în primul rînd cu organizațiile teritoriale A.C.A. locale.

Timpul probabil

IN LUNA MAI

Datorită mai multor perturbații atmosferice, ce vor străbate țara, în luna mai de anul acesta, vremea va fi relativ răcoroasă în toate ținuturile dar mai ales în Transilvania, Maramureș, zona de munte și cea de deal. Nu se vor înregistra zile cu temperaturi tropicale decît ici-colo în regiunea de cîmpie, în schimb se vor semna mai multe zile de vară în intervalele: 8—10, 18—24 și 31 mai.

În nordul extrem al țării și zona de munte se vor produce cîteva nopți reci, cu brume și înghețuri locale, temperatura coborînd sub zero grade. Perioadele cele mai reci ale lunii sînt de așteptat între: 4—7, 11—15 și 25—29 mai.

Din acestea cele mai accentuate răciri vor fi cele din prima și a doua decadă. Precipitațiile vor fi mai frecvente decît în alți ani întrucît țara va fi traversată de 12 fronturi principale de ploi, ce vor da, pe unele suprafețe din vestul țării, cantități mari de apă, totalizîndu-se în unele puncte pînă la 300 litri de apă pe metru pătrat. Ploi ceva mai slabe se vor înregistra în Moldova și Banat. Cele mai importante fronturi atmosferice vor pătrunde în spațiul țării la: 1—4, 9—13, 17—19 și 24—30 mai. În unele zile aceste ploi vor lua caracter de averse torențiale, însoțite fiind de fenomene electrice, căderi de grindină, intensificări de vînt sau chiar vijelii. Există probabilitatea ca la începutul decadei a doua să cadă lapoviță și ninsori în zona de munte.

Ca aspect general vremea va fi instabilă cu înnorări frecvente chiar predominante în nord-vestul teritoriului și regiunea de munte.

Între 1 și 5 mai vremea va fi nestătornică și se va răci apreciabil, mai ales în Maramureș și Transilvania. Ce-

rul va fi schimbător și vor cădea atît ploi intermitente cît și averse, care în primele zile vor fi însoțite de fenomene electrice și vijelii. Temperatura va scădea noaptea pînă la -3° în Cîmpia Dunării și pînă la -3° în Maramureș. Ziua, temperaturile maxime vor oscila între 12° și 21° .

Între 6—9 mai vremea se va încălzi simțitor, deși va rămîne umedă, cu cer mai mult noros și cu ploi locale. Temperatura va depăși ziua 20° .

Între 10 și 14 mai un val de aer rece se va extinde peste toată țara. Cerul va fi noros sau mai mult acoperit. Vor cădea ploi și averse ce vor lua caracter general. În munți vor cădea lapovițe și ninsori. Vîntul se va intensifica în Bărăgan.

Temperatura va scădea noaptea pînă la -2° în nordul Transilvaniei și Moldovei.

Între 15—18 mai timpul se va încălzi simțitor. Cerul va fi variabil, cu înnoări parțiale la orele de amiază, cînd vor cădea averse locale însoțite de descărcări electrice. La 17—18 mai aceste ploi se vor extinde pe suprafețe mai mari. Temperatura va urca la peste 25° în zona de șes.

Între 19 și 24 mai vremea va fi în general instabilă dar caldă, cu cer variabil la început apoi mai mult noros. Vor cădea ploi locale ce se vor generaliza după 22 mai. Unele din averse vor fi însoțite de fenomene electrice și căderi de grindină.

Între 25 și 30 mai vremea se va răci din nou. Cerul se va menține mai mult noros. Vor cădea ploi și averse generale, ce vor da cantități mari de apă în vestul și nordul țării. Se vor semnala și căderi locale de grindină. Temperatura va scădea, noaptea, pînă la 2° în nord și pînă la 6° în sud; ziua, temperaturile maxime vor fi cuprinse între 12° și 22° .

La 31 mai vremea se va ameliora, cerul va deveni variabil iar temperatura va începe să crească în mod sensibil.

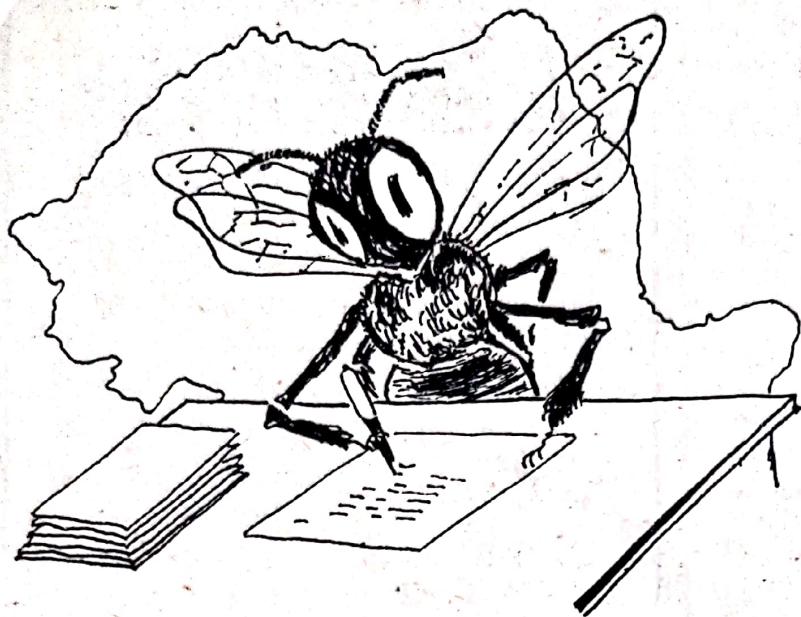
N. TOPOR

Scurte Știri

● Cercul apicol Făgăraș care coordonează și cercurile comunale învecinate a înregistrat în anul 1973 un deosebit succes reușind să livreze pentru fondul centralizat al statului cca 43 tone de miere și să realizeze la planul de desfacere 400 000 lei. Organele locale de partid și de stat au dat o deosebită apreciere activității desfășurate pe linie economică precum și aportului apicultorilor în cadrul organizațiilor locale ale Frontului Unității Socialiste, acordîndu-le o permanentă îndrumare. Pentru o mai bună desfășurare a activității cercului — care cuprinde 190 de apicultori — li s-a asigurat un nou local mai corespunzător — alît pentru organizarea magazinului de desfacere cît și pentru activitatea de instruire și propagandă apicolă. Aderarea Asociației Crescătorilor de Albine din R. S. România la Frontul Unității Socialiste a dus la ridicarea calitativă a muncii apicultorilor.

Exemplul Cercului apicol Făgăraș nu este unic în țară. (Din corespondența primită de la tov. ing. Nicolae Ganea, Făgăraș).

● În decursul a 26 ani de existență ferma apicolă I. A. S. Sadova, județul Dolj, în prezent cu un efectiv de 2 200 familii de albine a livrat altor unități 5 940 roiuri. Metodele folosite în acest scop, îndeosebi din ultimii ani, interesează și vor folosi cu siguranță apicultorilor cu mai puțină experiență.

De vorbă cu cititorii

● Ing. TIBERIU SCHWEIGHAFER, str. Giulești nr. 18, ap. II, București, sect. 7, solicită redacției indicarea unor metode eficiente de protecție a familiilor de albine contra furnicilor, rîndunelelor și vies-pilor.

Numeroși apicultori stăvilesc atacul furnicilor prin introducerea și ținerea picioarelor fiecărui postament de stup în cutii de conserve potrivite în care au turnat petrol lampant, motorină sau păcură. Alții prin așezarea pe podișoarele stupilor a cîte unui mănunchi de foi de ceapă, așezarea unui strat de sare de bucătărie în jurul picioarelor postamentelor de stupi sau a preparatului „FORMICID” procurat de la magazinele de specialitate. Contra rîndunelelor și alte păsări insectivore care atacă albinele, unii apicultori din județul Mureș folosesc cu succes sperietori — pocnitori acționate de vînt. Îi rugăm pe această cale și îndeosebi Comitetul filialei de a ne trimite spre publicare detaliile de construcție ale acestui utilaj,

devenit indispensabil în unele zone ale țării.

Pentru prinderea vies-pilor vă recomandăm folosirea capcanelor — borcane de sticlă în care s-a turnat apă îndulcită cu zahăr sau miere (circa 1/3 din înălțime), legate la gură cu hîrtie, prevăzută la mijloc cu o gaură avînd diametrul de 8—10 mm.

La rîndul nostru solicităm cititorilor cu experiență și alte metode pentru protecția albinelor contra dăunătorilor menționați pentru a fi publicate în revistă.

● V. GH. DINESCU, comuna Drajna de Sus, județul Prahova și alți cititori, apreciind foloasele incontestabile ale paratrăsnetului, îndeosebi pe durata practicării stupăritului pastoral, ne întrebă de unde ar putea să procure acest utilaj.

Negăsindu-se în comerț vă recomandăm a-l realiza cu mijloace proprii, după indicația autorilor articolului „Paratrăsnetul și apicultura pasto-

rală”, publicat în revista noastră nr. 1/1974, p. 9—10.

● MIU C. DUMITRU, apicultor, învățător pensionar, str. Soveja nr. 1. Bloc S2, ap. 43, Constanța, afirmă că în combaterea braulozei (parazitul *Braula coeca*) a folosit cu succes în ultimii doi ani cîte o bucată de carton gudronat obișnuit, așezată — în contact cu albinele — deasupra ramelor cu fagurii de cuib, stropit la 3—4 zile cu cîteva picături de petrol lampant.

Vă solicităm să continuați observațiile, iar celor interesați verificarea și comunicarea rezultatelor în scopul cunoașterii eficienței metodei și în alte stupine.

● BUTUNOIU ANA, str. București nr. 102, Tîndărei, județul Ialomița, ne-a propus publicarea unui nomenclator de plante medicinale care pot fi folosite în prevenirea și combaterea bolilor la albine. Materialul pe care îl solicitați și vi-l recomandăm, inclusiv prepararea și folosirea extrac-tului plantelor medicinale respective, a fost publicat în revista Apicultura nr. 11/1971, p. 20—25, sub denumirea „Cîteva plante medicinale în terapeutică apicolă”.

● MARCU MIHAI, comuna Perieți, județul Ialomița, dorește să găsească în revistă o prezentare amănunțită a unei stupine pavilionare mobile. Vă recomandăm în această privință — să consultați materialul publicat pe această temă în revista APICULTURA Nr. 3/1973, p. 17—19. Pentru lămuriri suplimentare vă puteți adresa direct autorului acestui material la adresa indicată în revistă. Vă recomandăm de asemenea materialul lui Șt. Năstac apărut în numărul de față.

● **POP GHEORGHE**, satul Giorocuta, comuna Supur, județul Satu-Mare și alți apicultori ne-au solicitat **amănunte referitoare la găsirea sau cultivarea mătăciunei**. (*Dracocephalum moldavica* L.).

Este o plantă anuală din familia *Labiatae*. Crește spontan în partea centrală (Turda) și sud estică a Transilvaniei, fînețele de pe Valea Dîmboviței (comuna Prisaca, Dragomirești etc.). În unele regiuni se cultivă ca plantă medicinală, precum și ca plantă meliferă, sub denumirea de „busuiocul stupului”.

Se cultivă primăvara (martie-mai) în rînduri la 25—30 cm. distanță sau rînduri duble la 50—60 cm distanță, dîndu-se 8—10 kg semințe la ha. Necesită 2—3 prașile. Înfloarește la 60—70 zile de la răsădire, producînd 300—400 kg miere/ha. Pe lingă nectar se poate obține și 350—500 kg sămînță/ha. Amănunte despre această plantă și alte plante melifere care se pot cultiva de către apicultori, găsiți în lucrarea **PLANTE MELIFERE** de dr. ing. I. V. Cîrnu, Ed. Ceres, 1973.

● **SIMINA V. DUMITRU**, din com. Pipirig, jud. Neamț, a constatat în anul 1967 că bondarii ierneză foarte bine în cuiburi organizate în pămînt la circa 50 cm adîncime și avînd urdinișul complet astupat de ei încă din toamnă. Constatarea s-a făcut pe timp de iarnă (după „semnul” înfipt lingă urdinișul lor la costul finului), cînd locul respectiv era acoperit complet de un strat gros de gheață.

În al doilea an a iernat cîteva familii de albine (în adăpost) în stupi cu urdinișele complet închise. Rezultatele acestei iernări — spune corespondentul — au fost mai bune în comparație cu cele cîrora

li s-au lăsat urdinișele deschise.

Acest procedeu este folosit cu deplin succes și de alți apicultori. De aceea vă propunem să ne comunicați și alte observații în legătură cu iernarea familiilor de albine cu urdinișele complet închise în condițiile dv.

● **MIHAI F. MIHAI**, com. Mărunglav, jud. Olt, ne întreabă **de ce Combinatul apicol A.C.A. nu fabrică stupi cu cîte 11 sau 12 rame de 435 × 300 mm.**

Este, credem o neînțelegere, întrucît asemenea stupi, cu unul sau două magazine (stupul vertical R.A. 1001) fac parte din producția curentă a Combinatului nostru apicol și-i puteți procura prin filiala A.C.A. județeană de care aparțineți.

● **DUMITRU TIVADAR**, satul Glod, com. Strîmtura, jud. Maramureș, ne scrie că a **avut prilejul să constate în stupina proprie împerecherea în sezonul activ, a două mătci vîrstnice și epuizate, după care acestea au reînceput să-și desfășoare normal activitatea de ouat.**

Vă recomandăm să continuați investigațiile în acest domeniu și să reveniți — vă dorim — cu noi amănunte care să contribuie la elucidarea problemei.

● **COR IOAN**, B-dul Corvinului nr. 11, apart. 94, et. 9 Hunedoara, întreabă care dintre **ramele de magazine (folosite la stupii verticali) cu o arie de răspîndire mai mare sînt prevăzute cu distanțatoare sau nu.** Părerile apicultorilor în acest domeniu sînt împărțite și, bine înțeles, după modul de folosire al ramelor respective. Se pare că în condițiile de stupărit staționar și în deosebi la stupii R.A. 1001 se preferă ramele fără distanțatoare.

În ceea ce privește eficiența tratamentului cu polen în bo-

lile de prostată vă informăm că articolul pe această temă publicat în revista **APICULTURA** nr. 9/1973 se bazează pe experiența autorului, pe care o dorim continuată și de alți specialiști pentru a fi generalizată în tratamentele respective.

● **ION PAȘCANU**, orașul Panciu, str. Afumați nr. 5, județul Vrancea dorește **detalii în legătură cu realizările cercetătorului cehoslovac M. Macicia asupra modului cum a obținut — în medie — cîte 230 mg lăptișor de matcă dintr-o botcă.**

Procedeul face obiectul unui referat prezentat de autor la al XXIII-lea Congres al API-MONDIEI (Moscova 1971). El s-a publicat în lucrările Congresului amintit, pe care le puteți procura într-una din versiunile rusă, engleză germană, sau franceză prin filiala A.C.A. județeană. Pentru procurarea lucrării „Albina și stupul” apărută recent în editura Kolos din Moscova, urmează să vă adresați direct librăriei **CARTEA PRIN POȘTA**, str. Pitar Moș nr. 5, sectorul 1, București.

● **ION POPA**, comuna Brănești, județul Ilfov ne-a descris **procedeul folosit de el pentru conservarea păsturei în fagurii de la rezerva stupinei pe timpul iernii: fagurii respectivi cu celulele acoperite (pudrate) cu zahăr pudră, îi păstrează într-o pivniță curată, uscată, bine aerisită și în care temperatura nu scade sub 10°C. Scrisoarea se încheie cu un îndemn adresat tuturor apicultorilor ca pe viitor să recolteze și să valorifice păstura din fagurii vechi, astfel încît acest produs să fie folosit atît în hrănirile suplimentare cît și pentru uz uman.**

Răspunsurile au fost întocmite de **C. ANTONESCU**

APICULTORII

Ecoul unor evenimente deosebit de însemnate este puternic în activitatea organizației noastre reflectându-se în toate acțiunile menite să traducă în fapte hotărârile celei de a III-a Conferințe pe țară a Asociației Crescătorilor de Albine din R. S. România.

Succesele deosebite înregistrate în activitatea organizației noastre în ultimii ani încununate de conferirea Ordinului Muncii clasa I cu prilejul sărbătoririi centenarului primelor organizații apicole din țara noastră constituie un puternic indemn pentru realizări tot mai mari.

Evenimente deosebite, personalități marcante din istoria patriei noastre își află azi cinstirea și prețuirea pe care o merită, constituie exemple de urmat pentru prezent și comori neprețuite care se transmit generațiilor viitoare.

Animați de dragostea pentru trecutul apiculturii românești, care a cunoscut în zilele noastre recunoașterea și prețuirea prin înalta distincție acordată de partidul și statul nostru, Comitetul executiv al Asociației Crescătorilor de Albine a hotărât constituirea muzeului apiculturii românești în unul din pavilioanele Combinatului apicol, în care să strângă și să păstreze ca mărturii ale acestei vechi indeletniciri cele mai reprezentative piese apicole cu valoare muzeistică.

În acest scop, după cum am mai amintit în paginile revistei noastre, filialele A.C.A. teritoriale, cercurile apicole comunale, orașenești și municipale trebuie să ducă o susținută și permanentă propagandă în rîndul masei largi de apicultori pentru a contribui la stringerea a cît mai multe exponate, cum sînt :

— sisteme de stupi vechi, buduroaie, unelte, utilaje și materiale apicole vechi, cărți, broșuri, reviste de specialitate, ziare, scrisori, fotografii sau alte documente vechi, obiecte cu însemne apicole, insigne, picturi sau sculpturi în care sînt immortalizate aspecte sau elemente cu caracter apicol. Menționăm că achiziționarea exponatelor apicole pentru muzeul național de apicultură se va face prin :

— donație, în care caz se va menționa pe obiectul respectiv numele și localitatea donatorului ;

— achiziție contra cost, evaluarea făcîndu-se prin consignația ;

— sub formă de împrumut, pentru a fi expuse o perioadă limitată în cadrul muzeului și pentru a se executa copii după piesele respective, urmînd să se restituie originalul, la cererea deținătorului.

Materialele pentru muzeu, pe care deținătorii doresc să le doneze și să le vîndă sau să le împrumute ca și corespondența în acest sens, vor fi trimise la filialele județene A.C.A. sau direct la Combinatul apicol, str. Ficusului nr. 18, sector I, București, cu mențiunea „pentru muzeul apicol”. Considerînd că această acțiune are un puternic caracter patriotic, prin scoatere la iveală și punere în valoare a unor mărturii scumpe nouă, tuturor celor ce facem parte din marea familie a apicultorilor, prin păstrarea și transmiterea urmașilor noștri a acestei tradiții cu tot ce are mai valoros, adresăm un călduros apel tuturor apicultorilor și deținătorilor de materiale apicole pentru a contribui la realizarea acestui vechi și important deziderat al Asociației Crescătorilor de Albine din R. S. România.

UNELE MĂSURI NECESARE PENTRU APĂRAREA SĂNĂTĂȚII FAMILIILOR DE ALBINE DEPLASATE ÎN PASTORAL

Pentru a se evita intoxicarea și pierderea de familii de albine, în urma aplicării tratamentelor chimice pentru combaterea dăunătorilor culturilor agricole și în silvicultură, este necesar ca apicultorii să anunțe Consiliile populare comunale sau orașenești, despre instalarea stupinelor în raza lor de activitate. În acest scop dam mai jos un model de document pe care fiecare apicultor trebuie să-l depună la secretariatul Consiliului popular respectiv.

TOVARĂȘE PREȘEDINTE,

Subsemnatul membru al cercului
apicol județul posesor a
familii de albine, vă aduc la cunoștință că în baza autorizației nr.
din 197..... eliberată de comisia județeană de bază meliferă și stupărit
pastoral mi-am instalat stupina pe teritoriul
localității în pădurea (lanul) borna.....

În cazul când în zonă, având raza de 4 km din jurul stupinei mele, se execută tratamente chimice pentru combaterea dăunătorilor culturilor agricole, livezilor de pomi fructiferi, pădurilor ș.a., vă rog să fiu anunțat la conform prevederilor ordinului nr. 362/1959 și instrucțiunilor nr. 98545/1969 emise de Ministerul Agriculturii, Industriei Alimentare și Apelor.

SEMNĂTURA,

Data

Tovarășului Președinte al Consiliului popular al
comunei (orașului)
Județul

NOTA:

Extras din instrucțiunile 98545/1969

Consiliile populare comunale, pe teritoriul cărora urmează a se efectua tratamente cu substanțe chimice, sînt obligate a anunța cu cel puțin 2 zile înainte de executare, pe toți deținătorii cu stupi de albine, comunicîndu-le sub luare de cunoștință următoarele:

- locul unde se face tratamentul;
- data și durata tratamentului;
- denumirea substanței folosite;
- metoda de aplicare a substanței;
- durata de acțiune a substanței chimice.

Consiliile populare comunale sînt obligate a avea evidența deținătorilor de stupi de pe teritoriul lor pentru a-i putea înștiința.

5 F O A 1 1 4

FLORAL
FLORAMIN
DERMAPIN
API DERMIN
GELFLOR
ANTIRID
TENAPIN
MATCA
FLORAL
TURTĂ DULCE
POLENOVITAL
HIDROMEL
FOLENAPIN
LAPTISOR
DE MATCA
VITADON
NUGA
POLEN
MELCALCIN
PRACIC

ACA